

יונתן יובל / שירי ההומו אוֹרְבָנוס

ריתמוס / סדרה לשירה
המערכת: יצחק לבני, רות קרמון-בלום,
עוזי שביט, לאה שניר

יונתן יובל

שירי ההומו אוֹרְבָנוֹס

הוצאת הקיבוץ המאוחד
קרן יהושע רבינוביץ' לאמנויות, תל-אביב

Jonathan Yovel
Songs of the Homo Urbanus
Poems

עריכה: לאה שניר
על העטיפה: ???

כל הזכויות שמורות
להוצאת הקיבוץ המאוחד
Hakibbutz Hameuchad
Publishing House Ltd., Tel Aviv
Printed in Israel 2004

ניקוד ועימוד: גופנה בע"מ
נדפס בדפוס חידקל בע"מ, ת"א

לאמי ולאבי
משוררי חיים

שוב אני מנסה לגעת באויר שבין הדברים.
מים לא מרוים אותי, אצבעות אינן נוגעות בי
מציאותי היא האויר השקוף
לא המוצקות הסתומה שנכרכת סביבו.
ולא שאין דבור של אמת, אלא
שגם הוא מפתל, דק מלחיש,ה,
חשאי כמו שריטה בלשון
עוטף עצמו בכריכת המלים
דומם כמו קדיש יתום.

שירת ההומו אורפנוס

תל-אביב הריקה, דצמבר 1990

1

הוא גֶּשֶׁשׁ הֵנַע בְּדְרִיכוֹת מְצֻמָּת לְצֻמָּת
מִתְחַנֶּנֶת אוֹטוֹבוֹס חֲרָבָה לְשֹׁנִיָּה:
צִעְדֵּיו רַכִּים, בְּזִקְפָּתוֹ
פּוֹעֲמִים חֲיִיו.
מִתּוֹךְ בְּקִיעַ בְּאֶסְפֶּלֶט
מִבְּצֻבָּצַת עֵינָהּ שֶׁל הָאֲדָמָה. הַהוֹמוֹ אוֹרְבָּנוֹס נִרְעָד:
לְפֶתַע הוּא חָשׁ
כִּיצַד תִּתְנַעֵר בְּאֶחָד הַיָּמִים הָאֶרֶץ הָאֲנוּסָה שֶׁתַּחַת רִגְלֵיו
וּתְרַסֵּק בְּמַחִי אֶת כְּבֻלֶּיהָ.

11

2

בְּהֶבֶל הַנְּשָׁמָה בּוֹנֶה הַהוֹמוֹ אוֹרְבָּנוֹס עִיר.
זֶה כּוֹאֵב:
מֵעִיו מְחַפְּזִים
כְּמִשְׁפָּד עַל עֲמוּד
הוּא מְבַקֵּשׁ לְלֶדֶת עִיר בְּלִדַת עֲכוּז.

12

גולה בעירו:
 כמכה סגורים מהלך ההומו אורבנוס בלילות העיר הריקה.
 הצללים אינם משיבים לברכתו
 הבנינים אדישים לשנאתו
 לעגם פולח את קללותיו. לנבואותיו
 אין דורש, גם לא לפתויו
 ההופכים עגמומיים מרגע לרגע. הוא נע
 בתעלות ביוב מוצפות גשם,
 מוטל לבסוף אל הקים
 כשליד יגע של יצור שאבד מן העולם
 בקורמורן שנוצותיו משוחות בזפת
 כ – הוא מתנחם – מימים ימימה.

בְּרוּחַ הָעִיר הוֹפְכוֹת מְלוֹתָיו לְאֶפֶר.
 הַהוֹמוֹ אוֹרְבָּנוֹס מְשִׁיל כְּסִיּוֹתָיו:
 כְּסִיּוֹת עוֹר שֶׁל פּוֹרֶץ מְקַצְעִי
 כְּסִיּוֹת גּוֹמִי גְמִישוֹת שֶׁל גִּינְקוּלוֹג
 כְּסִיּוֹת שְׁחוּרוֹת שֶׁל אוֹפִנּוּעַן
 כְּסִיּוֹת עֲבוֹת שֶׁל מְתַאֲגֶרֶף, קָצַת גְּדוּלוֹת עָלִיו
 כְּסִיּוֹת זֶהָב מְתָךְ, מְבַעֲבָעוֹת עֲדִין
 כְּסִיּוֹת חֲסִינוֹת־אֵשׁ שֶׁל נֶהַג נִגְמָ"שׁ
 כְּסִיּוֹת אֲזַבְסֵט שֶׁל כֶּבֶאי מִימֵי יְלָדוּתוֹ
 כְּסִיּוֹת בְּרָזֵל שֶׁל אֲבִיר צִלְבָנִי, נִגְנְבוֹ מֵהַמוֹזִיאוֹן
 כְּסִיּוֹת הַסְקִי שֶׁל אָבִיו (גַּם כֵּן גְּדוּלוֹת מַדִּי)
 כְּסִיּוֹת שֶׁל לוֹלֶן
 כְּסִיּוֹת אוֹרְנִיּוֹם
 כְּסִיּוֹת רֶשֶׁת לְנֶפּוּי חוֹל מְמַצְאֵי הָעֶבֶר
 כְּסִיּוֹת בְּטִי דִּיּוֹס לְבָנוֹת עַד הַמְרַפֵּק
 כְּסִיּוֹת נִילוֹן לְאֶסּוֹף חָרָא שֶׁל כְּלָבִים
 כְּסִיּוֹת הַמַּעֲצָבוֹת אֶת יָדָיו
 כְּסִיּוֹת שְׁמֻכְתִּיבוֹת מֶה יַעֲשֶׂה בִידָיו
 כְּסִיּוֹת שֶׁל מַחֲשָׁבוֹת
 כְּסִיּוֹת סוֹפְגוֹת דְּמָעוֹת
 כְּסִיּוֹת שֶׁל הַשְׁתַּקְפִּיּוֹת הָעִיר בְּעֵינָיו
 כְּסִיּוֹת עֲדִינוֹת עֲשׂוּיּוֹת מַעוּרוֹ שֶׁלוֹ צְמוּדוֹת הַיֵּטֵב לִידָיו
 אֶת אֵלֶּה הוּא מְסִיר
 וּמְשַׁשֵּׁף בְּמָרֶץ אֶת הָאֶסְפֶּלֶט הַלַּח מְמַעֵט הַגֶּשֶׁם הַלִּילִי.
 כֵּךְ כִּידוּעַ עֲשֶׂה אֶלְדִּין: הָעִיר
 הִיא מְנוּרֶת הַקְּסָמִים שֶׁלוֹ. הוּא מְמַלְמֵל לְחָשִׁים הַהוֹפְכִים לְפִיחַ
 הוּא מְקַרְצֵף בְּלִשׁוֹנוֹ טְנֻפַת מְשֻׁפֶּת הַמְדַרְכָּה
 מְצַפֶּה בְּרִיר אֶת הַגְּלִים.

הוא פוֹזל מַעַט (הוא חָבוּשׁ כְּסִיּוֹת־מְרָאָה), מִבְּטוֹ מִפְּנֵה לְצַדִּדִּים
תָּמִיד קָצַת בַּחֲרָדָה
אֵינוֹ בּוֹרֵר מִצָּעֶדוֹ: אַחַת הִיא לוֹ
לְהִיכֵן יֵלֶף.

הוא מִמְתִּין לְגִ'יִן שִׁיעָלָה מִן הַיָּם. הַדְּבָר אֵינוֹ הֶכְרַחִי,
הוא אוֹמֵר בְּקוֹל רָם, עֲשֵׂן בְּתִי הַזֶּקוֹק דִּי בּוֹ,
וּבִתְחִנַּת הַחֲשָׁמַל בּוֹדָאִי.
גִ'יִן הַמִּמְתִּין זֶמֶן רַב אֵינוֹ יָכוֹל לְהִיּוֹת בִּרְרָן.
הוא מִפְתָּה אוֹתוֹ בְּמִשְׁמָנִי הָעִיר
בְּאֲנָשִׁים יוֹשְׁבִים מוֹל טְלוּיָיוֹת בְּכַבָּלִים
בְּאֲנָשִׁים יוֹשְׁבִים עִם עֲצָמָם
בְּאֲנָשִׁים יוֹשְׁבִים בְּלִי עֲצָמָם
בְּאֲנָשִׁים שְׂמֵת־כִּפְסִים בְּעִתּוֹנִים וְקוֹפָאִים
בְּלִילוֹת לַחִים שֶׁל שְׁלִשִׁים מַעֲלוֹת
בְּאֲנָשִׁים שֶׁהוֹלְכִים בְּזוּגוֹת לַיָּם
בְּאֲנָשִׁים שֶׁהוֹלְכִים לַיָּם לְבָדָם
הוא עוֹגֵב עָלָיו בְּתַעֲנוּגוֹת הַקְּלוּשִׁים שֶׁל הַהוֹמוֹ אוֹרְכָּנוּס
בְּפִתּוּיֵי הַתְּבוֹנָנוּת, חֲטָטְנוּת, שִׁירָה
בְּדַעְתּוֹ לֹא עוֹלָה לְהַשְׁמִיעַ לְגִ'יִן קָצַת מוֹזִיקָה
לְהַזְמִין אוֹתוֹ לְרִקְדָּה.
הוא מֵאֲזִין לְעִיר הַדּוֹבְרָת בּוֹ
שְׁמִיעָתוֹ קְלוּשָׁה
כְּאִינְדִּיאָנִי הוּא מִטָּה אֲזָנוֹ לְאֲדָמָה:

בּוֹא אֵלֵי אֶל עֶרְסֵל הַנִּיאֹן הָרֶף
אֶל עִירֵם הַצְּבָעִים הַנֶּתְזִים כְּהֵד מִשְׁבְּרֵי שְׁלוּלִיּוֹת
הִנֵּה, גַּע בִּי
כָּלֵל אֵינֶנִּי מוֹצָקָה
גַּע בִּי
הִנֵּנִי וְאַהֲיָה לְאֶפֶר

מדוע זה בלאט תחליק אל העיר
 עת השומרים המפקדים רחובותיה
 נמים, הלומי יין ורטוריקה?
 טל חרישי מוחה את עקבותיה. רחשיה מסוים את צלך
 שגם בימים בתקונם הוא תמקמק.
 שהרי מאז הקפדת ללבש גוף של מראית אנושית:
 גופך שמש אותך כסוסו של אודיסאוס.
 בפריגים, בעורקי העץ
 זורמת עיר.

להרף תמהה (הו, חלשת אבותיו של ההומו אורפנוס!) –
 מה אסון אתה נושא עמך?
 האמנם חמלה תהיה בך על העיר (העתידה להפך
 לתרבות עצנות) –
 כשתצא מן המסתור להשמידה?
 והאין זו המית הניאון דוכרת בך,
 במקסם שכרי האור המנתץ על פני שלולית ושדרה:
 ברוך בואך אל העיר הריקה

ברוך בואך אל העיר הריקה
 אתה הגולה, השליט המכניע
 אתה החומל המאזין קפוץ שפתיים
 השחקן הראשי
 הנצב של חיה
 שא ברכה
 ברוך בואך

בְּלִילָה בְּדִירָה הוּא כְּמוֹ רוֹבִינְזוֹן קְרוֹוֹזוֹ בָּאִי.
בְּהֶסְסָנוֹת הוּא מְסִיר בֵּין הַצִּלָּלִים
חוֹרֵץ אֶת הַיָּמִים בְּמִשְׁקוֹף הַחֹדֶר הָאָטוֹם
מִבֵּית אֶת סִפְרָיו וְתַקְלִיטָיו, מִלְמָדִם לְדַבֵּר

בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי גֵלָה בְּכוּךְ נִסְתָּר שֶׁל אִיו
פֶּלֶג מִים חַיִּים (אִיזָה אֲשֶׁר!) –
הוּא מְתַמְלֵל יִרְאָה, הִרִי זֶה פֶּלֶא
עַד כִּמָּה מְצִיד הָאִי לְחַיִּים
עַד כִּמָּה דוֹאֵג לוֹ הַטֹּבֵעַ. הוּא
חֵשׁ כִּיצַד מְצַמַח זָקֵנוֹ, אֶבְרוֹ מְתַגְדֵּל בִּידוֹ

אַחֵר הוּא נוֹתֵן תּוֹדָה
עַל הַשְׁכָּת נִפְשׁוֹ.

עֲתוּתָיו שְׁעוֹת בִּידוֹ – הָאִשָּׁה בְּאִילַת, הַיְלָדִים
עֲזָבוּ מִזְמַן –
וְהוּא מִשְׁקִיף אֶל אוֹקְנֹס הַדְּמָמָה שְׁבַחוּץ:
זֶה כָּבֵר הַזְנִיחַ אֶת עֲרֵמַת גְּזֵרֵי הָעֵץ שְׁאֵגֵר בְּקַפִּידָה
וְהֵם לְחַיִּים כָּעֵת, שׁוֹב לֹא יִצְלָחוּ לְהַכְעִיר
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה
לְמִרְאָה סְפִינָה בְּאֶפֶק חַיָּיו.

ההומו אוֹרְבָנוּס בּוֹעֵל אֶת הָאֲדָמָה
הוא שׁוֹכֵב פָּנָיו מִטָּה
אֲגָנוּ קָצוּב נֶעַ כְּמוֹ בִּכְנָה הַיִּדְרָאוּלִית קוֹדֶחַ
מִחֲפֵשׁ נֶפֶט מִחֲפֵשׁ מִים מִחֲפֵשׁ כָּל דָּבָר
שֶׁהָאֲדָמָה מְסַגֶּלֶת לָתֵת לוֹ
גַּם אִם אֵינָנָה רוֹצָה.
אֲגִרּוֹפִיו קְמוּצִים מְכִים בְּעַפָּר
הוא תוֹלֵשׁ יַעֲשֶׂב שְׁצָרִיף הִיָּה לְהַמְצֵא שֵׁם
הוא תוֹלֵשׁ אֶת וְרִידִיו וְנוֹטֵעַם בָּאֲדָמָה
בְּקִרְבֶּיהָ הוא נוֹטֵעַ לֵב: קָצֵת רְפוּי
יִדְרֹשׁ אוּלִי נְתוּחַ תוֹךְ זְמַן מוֹעֵט, בְּכָל אֶפֶן
הַלֵּב שְׁלוֹ

הַעִיר הִיא תִּבְתּוּ שֶׁל הַהוֹמוֹ אוֹרְבָּנוֹס.
 הוּא גוֹדֵשׁ אוֹתָהּ תְּנוּעָה
 הוּא גוֹדֵשׁ אוֹתָהּ דְּמָמָה
 הוּא גוֹדֵשׁ אוֹתָהּ עֲצָמוֹ
 צַפְרִים מְתִשְׁבּוֹת בָּהּ, דָּגִים
 הוּא מְתַרְבֵּת אֶת הַיָּם שְׁלִמְרָגְלוֹת הַבְּיוֹב
 מִבֵּית מַעַט מְדַבֵּר
 מֵאֲמֵן אֵלָיו אֶת הַשָּׁמַיִם וּמִפְּרִיחַ אֲלֵיהֶם עֲנִי-
 אָדָם, סִימְנֵי עֶשֶׂן נִרְאִים לְמַרְחוֹק:
 זֶה מֵה שֵׁשׁ לִי לְהַגִּיד.
 כֵּן הוּא מְפִיס אֶת הַשָּׁמַיִם.
 אַחֵר יָשׁוּט בָּהּ יִצְלַח אֶת מִשְׁבְּרֵי חַיִּיו
 דְּפִנוּתִיהָ יִחְצֹצוּ בֵּינוֹ וּבֵין הַמַּבּוּל
 וּבֵין הָעוֹלָם
 וּבֵין הָאָדָם.

אִם יִבְחַר לְהַבִּיט הַחוּצָה
 לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת דֶּרֶךְ הַטְּלוּיָזִיה
 לֹא יוֹנֶה יִשְׁלַח אֵיבָר מַעֲצָמוֹ יִשְׁלַח
 הַיּוֹנִים לְמִינִיהֶן שְׁנִטְל לְמַסָּע
 גּוֹעוֹ בְּטִלְטוּלִים.

עיר ריקה

בהדרה:

כמו שלד לוייתן משלך אל

חוף ארקטי מצפה בנפט* גלמי, כמו

ממתק חול בשוקולד רך

עיר ריקה

בבדידותה:

גופת אשה מחללה

קדושה מנשלה (ממה?)

ישישה דוברת אוקראינית בלבד וגם זה כבר

קצת בספק, ארבעים שנה בעיר הזו ברחוב הזה בבית הזה

מקום ראשון שהגיעה אליו ולא זוה, האיש שהבטיח

לסדר את הכל מעולם לא הגיע, ולמה

אין בכלל אנשים ברחוב הזה: קינע מענטשן, היא

מגיסת כחות, צבאות להצדקת עמדתה

היא – שבמבטא היה להשיק אלף ספינות

ששערה השחור הרטיט לכבות על בימות הרקודים

שמאות ורדים וצפרנים קדחו לה באהבה –

אבל הלבבות ערקו לפלשתינה ומתו בשפה זרה

או שהפכו לספקולנטים.

פעת נושאים אותה אנשי חלוץ בהולים במורד

המדרגות המאבקות של ארץ כהה, והיא

* נפט:

1. כסף, (ועל כן:) עילת מלחמה;

2. "סם החיים" של מכונותינו (חיים!);

3. תוצר מרוכז של חיים שמתו – מוות צמיג – ושמש.

מִנְסָה לְהַסְבִּיר לָהֶם, לְצַעֲרֵי־הַמַּפְחָדִים
שָׁאִין מֵה לְדַאֵג וְלוֹ יוֹאִילוּ בְּבִקְשָׁה לְהַנִּיחַ לָהּ בְּדִירָתָהּ,
מֵעַט הָדֵם הַקְרוּשׁ עַל הַקְרַקְפֶּת הָרִי אֵינּוּ שְׁלָה
וּבִאֲמַת שָׁאִין צֶרֶף בְּכָל חֶסֶר הַנוּחוֹת וּבִמְאֲמָצִים:
שְׁמָה יֵשׁ לְהַתְפַּלֵּא, הָאֵם לֹא הִבְחִינוּ
שֶׁהָעִיר רִיקָה מִזְמָן?

עִיר רִיקָה מִמְּלָאָה בְּבִנְיָנִים
כְּמוֹ מַעֲצִים שֶׁל צ'וֹלֵנֵט לְשִׁבְתָּהּ.
עִיר שֶׁל אֶסְפֶּלֶט נִעְלָב:
חֹלּוֹת אֵינָם גּוֹדְשִׁים עִיר
חִלּוֹנוֹת אֵינָם עִדּוֹת לְמַצִּיצָנִים
רְמִזּוּרִים אֵינָם סִימְפָטוֹם לְחַיִּים
בְּטוֹן יִצִּיב אֵינּוּ אוֹת לְמַטְבּוֹלִיזִם תְּקִין, גַּם
לֹא הַמְזַרְקָה אוֹ בִּנְיָן הָאוֹפְרָה
(בְּנִגּוּד לְסִנּוּקָר שְׁעַל־יָד).
עַל יָד? בְּכַף יָד? עַל אִיזוֹ יָד? אִיזוֹ
בוֹשָׁה הִיא, הַהֶגְרָרוֹת לְמִיסְטִיקָה לִירִית
מִתּוֹךְ חִלְשָׁה – אָמַר מֵעֵתָה –
בְּאַהֲלֵיהֶם לְקוֹ חֲמָשִׁים מְכוֹת
וּבְעִירָם לְקוֹ מְאַתִּים מְכוֹת

זָכַר אֶת רוֹחַמָּה שְׁאַהֲבָתָהּ, מוֹל הַיָּרֵחַ עַל שְׁפַת הַיָּם הַגָּדוֹל
בְּאוֹרָה הַכְּסוּף שֶׁל הַנֶּקֶרּוֹפִילִיָּה
אֶהוּבָתָךְ אוֹבְדָת בֵּין חֹלּוֹת רִיקִים
שֶׁלשֶׁפֶת עִיר מְסֻנָּרֶת.

10

הסנדלר יושב על שרפרף
 ומביט בעגמומיות אל הרחוב.
 למי יש עכשו ראש לנעלים?
 היד מרפרפת על הפטיש
 שידית העץ שלו חרוצה קמטים ישנים
 כמו שמורותיו של הסנדלר
 הנעצמות מדי פעם לתנומה קלה.
 הוא מתנער ממשיב רוח או כנפי פרפר
 ומביט בבהלה אל הרחוב:
 האם הדמות המתרחקת סביב הפנה
 אינה לקוח בלוי-סוליות אשר
 חמל על שנתו של הישיש?
 הוא רוצה לקום ולקרא אחריו
 קריאות של פתוי
 דברי ערגה מתוקים
 אבל כחו באצבעותיו, לא בלשונו
 והוא מנופף בפטיש בזעם.
 כך ודאי ינופף כשיבוא הלקוח האחרון
 לשאתו מעם האדמה הזו.

22

מִגֶּרֶשׁ הַשָּׂדִים שֶׁל תֵּל-אָבִיב יוֹשֵׁב בְּגִבּוֹ אֵלֶיהָ.
 מַה הוּא עוֹשֶׂה?
 "הֵאֵם יָכוֹל אָדָם לְחַלֵּל נָסִים?"
 הָעִיר כְּנִגְדּוֹ רוֹחֶשֶׁת
 כְּמוֹ שְׂשִׁים רַבּוֹא צְלוּפָחִים וּנְחָשִׁים בְּמִכָּל שָׁל חֲמֶצָה רוֹתַחַת
 הִיא מְקִיאָה עָלָיו קִיא אָפֶר, מְגִיֶּסֶת
 מֵאוֹת, אֶלְפֵי שָׁנִים שֶׁל רֵעַ
 מְתִיכָה אוֹתוֹ לְכַדּוּרִים לוֹהֲטִים קְטָנִים
 צוֹבְעֵת אוֹתָם בְּצַבְעֵי פֶסְטָל, הוּא
 נִמְשָׁךְ אֵלֵיהֶם לִגְעַת סוּף סוּף לֶאֱכֹל לְנֶשֶׁם לְדַחֵף לְפִי הַטְּבַעַת הֵם
 כָּל כֶּף יָפִים.
 כְּמוֹ קוֹץ קָטָן מָאֵד אוֹ צִלְצֹל מִתְחַכֵּם
 הִיא יוֹרָה לוֹ אוֹתָם בְּעֶקֶב.
 הַשֵּׁד הוּא עֲרֻמוּמִי וְשִׁקְרָן, הוּא דוֹבֵר אֵלָיו בְּקוֹלוֹ שֶׁל הָאִישׁ
 מְפִיט עַל כְּעוֹר אֲמִלּוֹת בְּדִידוֹת וְסִבֵּל
 עַל אֲנַחְנוּ וְהֵם עַל אֵין בְּרָרָה עַל עֲנִי עִירָךְ
 זוֹרָה בְּדוּרֵי פֶסְטָל קְטָנִים
 מְצַפִּין בִּינוֹתָם לְחֹשִׁים אֵימִים
 הַמִּגֶּרֶשׁ יוֹשֵׁב דוּמָם.
 שִׁקָּט, מְרֻכָּז, כְּדֵי לְגַרֵּשׁ אֶת הַשֵּׁד
 (טָרָם שְׂרָעָתוֹ תִּנְתֵּן אֶת הָאֶרֶץ)
 הוּא מְנַסֶּה לְהִמְצִיא בְּאוֹב אֶת עֲצָמוֹ.

12

[illegible]

24

13

עִיר אֶ-טוֹמִית
לִילוֹתֶיהָ אֵינָם נִתְּנִים לַחֲלָקָה
אֲנָשֶׁיהָ אֵינָם נִתְּנִים לַחֲלָקָה
עִירוֹנִיּוֹתֶיהָ אֵינָהּ נִתְּנָה לַחֲלָקָה
שִׁירֶיהָ כְּרֶשֶׁת גּוֹרֶפֶת נִשְׁרָכֶת עַל הַקִּרְקָעִית:
מָה בְּדִיוֹק תַּעֲלֶה לֹא כְּרוּר, שֶׁהָרִי יִתְכַּן
שֶׁהַחֹרִים גְּדוֹלִים מְדִי
אוֹלֵי אֶת הָעֵקֶר אֶתָּה מְשַׁמֵּיט אַחֲרֶיךָ.

25

14

ברוך צאתך מן העיר השוקת
אף רב לא דבק בה, אף צליל.
בשוקים גועש הדם כמי צואה
זורם אל המפרץ.
מה עמק דמו של אדם?
כדי ברוך, כדי ירוך.

ביגיעה תהדף את הכמרים המתוקים
והנשים הממתקים בזרועותיהן המושטות.
אין בך חלל להתקיים בו
אין בך מקום לנחמה
רק לשבת, תנו רק לשבת

וזרח השמש ובא השמש
תנו רק לשבת.

26

קונגלומרט

בעיתון של עירי ייכתב רק עלייך

בעיתון של עירי יכתב רק עלייך.
 מה עשית והיכן ועם מי ולאן.
 מה טעמת ושתיית וחלמת וראית
 נסעת ושבת ונתקעת ובכית.
 מגינה ברדיו שתפסה אותך בהפתעה.
 תנועת צבאות בארץ רחוקה משגעת אותך
 אנשים גוססים בבתי-חולים נטושים.
 מה עשית במטה של גבר אחר, בלי פרטים.
 בעתוני אין הבדל
 בין רכילות ופוליטיקה, כלכלה וספורט
 בשול, מדע, ואיכות הסביבה.
 את הסביבה שאיכותה נמדדת
 החמר והרוח הנלמדים באוניברסיטה
 שיש בה רק פקולטה אחת.
 בדאגה אני קורא שאת חונת, אינך נזונה כהלכה
 והעתון מדווח בלשון קצת יבשה
 שרזית, מרמז
 שיש אפלו מקום לדאגה.
 הקואורדינטות שלך מדווחות כמו מזג-אוויר שגוי
 שערוויה מדעית.
 פרשנים מתוככים על מצב רוחך היום, והטעם
 שהיה לתות שאכלת מיד כשקממת,
 הבקר, עוד לפני הקפה.
 ואני, העורך הראשי של כל המהדורות
 יושב וקורא ויושב ובוהה.

אֶת שׁוֹתֶקֶת בְּשֹׁפָה זָרָה.
 אֶת מְהַלֶּכֶת בְּדֶרֶךְ שׁוֹנָה
 בְּאֶפֶן אַחֵר מְשֻׁלָּהּבוֹת בִּי עֵינַיִךְ
 לְהִכָּה נִכְרִיָּה.
 אֶת חוֹלְמֶת חִלּוּמוֹת שׁוֹנִים
 אֶת חוֹשֶׁשֶׁת מְדַבְּרִים אַחֲרֵים
 אֶת יַחֲפָה אַחֲרֵת
 כְּשֶׁאֵת בָּאָה, אוֹ הוֹלֶכֶת
 כְּשֶׁאֵת מְהַרְהֶרֶת, שֹׁפֶתֶךְ הָעֲלִיּוֹנָה מְכַרְכְּמָה
 (וּמִי יוֹדֵעַ מָה פְּרוּשׁ בְּשֹׁפֶתֶךְ:
 שֹׁפָה עֲלִיּוֹנָה).
 כְּשֶׁאֵת מְדַבְּרֶת
 פְּנִיךְ עוֹטָוֹת מִסָּכָה
 גַּם כְּשֶׁאֵת זֹעֶקֶת
 אֶת רוֹצָה לְהִיּוֹת רְחוּקָה.

לבסיה

בְּשֶׁכֶּכֶר הָיִית טְכָנָאִית תְּקַשֶּׁרֶת:

מְלוֹתֶיךָ הָיוּ הַדְּבָרִים

הַמְדִיקִים בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם.

כָּעֵת הַכָּכֵל הָרָאשִׁי נְחָסִם:

וּבְכָל זֹאת נוֹתְרוּ הַצְלִילִים

סוֹנָטוֹת בְּחֶרֶזִים

עָלִי שְׁלַכְת נְרָמָסִים.

כְּשֶׁזָּה

קוֹרָה, יֵשׁ צָלִיל מְרִשָּׁרֵשׁ

כְּמוֹ רֵיחַ טוֹב

כְּשֶׁאֶת עוֹלָה מִן הַרְחָצָה, הָרִיחַ שְׁלֹךְ
שְׁחוֹר לַחֲלוּטִין
אֶסְפָּסוֹף כּוֹכָבִים קָצַת בְּכַפִּיתִיּוֹת נוֹהָה אַחֲרֶיךָ מִסְתַּבֵּךְ
בְּמַעַט הַסְלָסוּל שְׁבִין יִרְכִּיף, מְאִים
כְּמוֹ אֶכֶר הַיּוֹצֵא לַשָּׂדֶה טָרֶם שֶׁחַר
(הַאֲדָמָה תָּמִיד עֲרָה)
שְׁתִּיכֵן, מְזִיעוֹת

צַפְרִים שִׁיכּוּלוֹת לְעוֹף, לָמָּה הֵן הוֹלְכוֹת?
הִיא לֹא מְבִינָה אֶת זֶה.
לוֹ הָיִיתִי צָפוֹר לֹא הָיִיתִי הוֹלֶכֶת אַף־פַּעַם.
כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ זֶה לְנַפְנֵף חֶזֶק בְּכַנְפָּיִם.
וְאִזּוֹ קוֹל קֶטָן וְסוּדִי אוֹמֵר לָהּ לֹא לֹא
וְהִיא נִכְנָסֶת חֲזָרָה מִהַמְּרַפֶּסֶת שֶׁבְּקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית.

עיר מקלט

שֶׁשׁ מַעֲבָר זֶה יִהְיֶה
וְשֶׁשׁ בְּעֶבֶר הָאֲחֵר,
עֲרֵי־הַמִּקְלָט.
אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁלֹא מִצָּאֵת אֶף אַחַת
מִי כְמוֹנֵי יוֹדֵעַ.

שֶׁשׁ מַעֲבָר זֶה
וְשֶׁשׁ מַעֲבָר לְנֶהֱרָה.
הַקָּפֵד מְאֹד, הַזֶּהֱרָה הַמוֹדֵד
וְהוּא מְאֹד נִזְהָר.

אֲמִירוֹת לִהְיוֹת פֶּה תִּרְיָסָר בְּסִבִּיבָה,
תִּרְתָּ בְּעוֹדָךְ נֶצֶב בַּמָּקוֹם הָאֶחָד.
אוֹ לְפָחוֹת שֶׁשׁ אוֹ לְפָחוֹת אַחַת
מִי כְמוֹנֵי יוֹדֵעַ שְׁלֹא מִצָּאֵת אֶף אַחַת
מִי כְמוֹנֵי יוֹדֵעַ.

צו גיוס

אָדָם נֶצֶב אֶצֶל מִשְׁתַּת בְּנוֹ
וּמַחֲוָה בְּאַגְדַּת הָאָזוּב שֶׁל אֶצְבָּעוֹתָיו הַדִּקְרוֹת:
אוּלֵּי יִפְסַח עָלָיו אֱלֹהִים בְּחַיֵּיו הַלָּלוּ
הַלִּילָה הַזֶּה
לְפָחוֹת.

לְגֹבֵר לְבַד קֵל לְהִתְיַאֵשׁ.
מִדְמִינֵן אֶת הַדָּם הַבָּאוּשׁ
מִטְפֹּטֵף בְּעוֹרָקִים.
בְּלִילָה מוֹחֵק שְׁמוֹת
מִפְּנֵקְסוֹ הַמְשֹׁמֵשׁ
כְּמוֹ חוֹבוֹת אֲבוֹדִים.

רעב

רָעֵב מִמֵּלֶא אוֹתִי כְּמוֹ
תְּשׁוּקָה וְהִנָּחֵשֶׁק שְׁלֵה
אֲנִי לוֹעֵס אוֹתוֹ הֵיטֵב, טוֹעֵם כָּל פֶּנֶה
יָבֵשׁ וְלֹחַ, עֲסִיסִי וְחֲרוּךְ גַּם יָחַד.
הָרִיר נוֹטֵף.
נִהְמָה נִשְׁמַעַת מִקְרָבִי
תָּאִי גּוּפִי מִתִּים.

תמיד נזעקנו לַמְּרֹאֶה שְׁנֵי
אֲנָשִׁים עֲבָרִים נָצִים.
הֵינּוּ מִסְתּוֹפְפִים בְּמַעְגָּל
וְצוּחִקִים.
בְּדוּר שֶׁל יוֹם עָמַל
קוֹלוֹסִיאוּם לְפֹעֲלֵי הַשְּׁטָחִים.
אֵךְ מְרֹאֶה מְצָרִי מִכָּה עֲבָרִי הָיָה טִבְעִי מְאֹד.
הַשְּׂגָרָה הוֹרִידָה אֶת עֶרְכּוֹ הַבְּדוּרִי
בְּבוֹרֶסֶת הַצְּחוּקִים
לְמַחִיר תִּינֻקָּת.

מֵאָה דְּפוּקָה. הַצְטָרְפִּיתִי אֵלֶיךָ
בְּלִי כּוֹנֵה, בְּפִקְפּוּק, בְּלִי תְשׁוּקָה
מְקֵנָה רַק שְׁהִדְבָּרִים לֹא יִהְיוּ יוֹתֵר רָעִים. (וְהֵם הָיוּ.)
וְעוֹד לֹא נָפַל עָלֵינוּ מִגְדָּל בָּבֶל
וְטָרָם הִתְרַחֵשׁ לָנוּ מִבּוֹל
וְאֵת הָרֶעַ אָנוּ מְחַלְקִים לְשִׁבְרִירִים זְעִרְעָרִים
וּמִצְפִּינִים בְּסִדְקֵינוּ, כְּמוֹ בֵּין אֲבָנֵי הַכֶּתֶל.

גרביטציה

הגרביטציה, היום, כָּבֶד מִהֶבֶקֶר
 מִשְׁתַּנָּה כִּמּוֹ מִזְג־אֵוִיר הַפֶּכֶף
 לְרִגֵּעַ מִשְׁקָלִי כִּמּוֹ שְׁלֹד בְּקוֹעַ שֶׁל מִגְדֵּל נְטוּשׁ,
 וְרִידֵי פּוֹקֵעִים מִן הַמֶּאֱמָץ לֹא לְטֹבֵעַ מַעֲלָה בְּשָׁמַיִם.
 קוֹלוֹת שְׂכָנֵי מְלַעֲיָגִים אַחֲרֵי
 תָּמִיד חֲשָׁדוֹ בְּמַשְׁהוֹ לֹא-מִהֲגֵן.
 גַּם צְפִיפּוֹת הָאֵוִיר מִשְׁתַּנָּה, קֶשֶׁה לְנֶשֶׁם
 כִּשְׁהוּא צָמִיג כִּמּוֹ זַעַה חֲרוּכָה וְדִלִּיל
 כִּמּוֹ בְּשֹׁר מְנַפֵּחַ, מִתְּפַקֵּעַ
 כִּמּוֹ קוֹלוֹת אוֹבְדִים קוֹרְאִים בְּחָלָל.
 הַקוֹל אֵינוֹ עוֹבֵר. נִמּוּג. כָּבֶד הַתְּפִזֵּר.

דמות הפהן הגדול בציוורו של טיציאן "המדונה מוצגת במקדש"

היא מביטה בו, ידה נשואה
וכבר בטנה הקטנה קמורה קלות
ונתן לראות בה כבדור בדלח של מכשף נודד
את נחלי הדם מציפים את יושלים
את עמו נפוז לכל רוח, האדמה קשוחה מדמעות,
הד יללת זאבים נאבקים על הגויות.

ולרגע רק שניהם בעולם
זקן למוד סבל, אדם יהודי
שהיה בקדש הקדשים ויצא בחיים
מול ילדה מלאכית בשמלה תכלה
(פה רפה! כמה יכמה
כל אדם למבטה!)

והחרב המתהפכת בידה.

ונציה, גלריית האקדמיה לאמנויות יפות

מדריגל

כָּאן מִמָּשׁ, מִתַּחַת לַעֵץ
שְׂכַבְנוּ יַחְדָּו.
הָיִינוּ הָכִי אֲהוּבִים בְּעוֹלָם
הָכִי בְּעוֹלָם.
אֲבִיר בָּא וְחָטַף אוֹתָהּ אֵז –
חָטַף אוֹתָהּ אֵז.
לְטִירַת הָאֶדוֹן הוּא נָשָׂא אוֹתָהּ
מֵאֵז לֹא שְׁמַעְתִּי שְׁמָעָה,
לֹא שְׁמַעְתִּי שְׁמָעָה.
רַע לִי, אֲבִד לִי אֲשֶׁרִי
נִגְזַל אוֹצְרִי.
מֵאֵז אֲנִי מִתִּיפֵחַ
עַל מֵר גּוֹרְלִי.
מָה לִי בְּאַלֶּה חַיִּי
מִלְבָּד בְּאֵבִי, מִלְבָּד בְּאֵבִי
מָרִים חַיִּי מִמּוֹתִי
חַיִּי מִמּוֹתִי.

הַעֲרֵב יַעֲרֹכוּ רְקוּדִים בְּכֶכֶר:
אֲגִשׁ לְמִתְלָד (הִיא דִּחְתָּה אוֹתִי כָּכֶר)
אֲדַבֵּר, אֲתַחֲנֶן, אֲתִיפֵחַ מָרָה –
מִתְלָדָה קָרָה –
אֲדַבֵּר, אֲתַחֲנֶן, אֲבִכָּה גּוֹרְלִי
הַלִּילָה אוֹלִי יִתְמַזֵּל מְזִלִּי
יִתְמַזֵּל מְזִלִּי.

סאן-ג'מיניאנו, 2001

גַּם הַנְּסִיכָה הָכִי מַעֲדֶנֶת שֵׁשׁ
גַּם קִיסַר יִפֶּן בְּאַרְמוֹנוֹ הַמְּלָטָשׁ
אֵינָם נִקְיִים
כְּמוֹ פֹּעֵל תּוֹרָכִי אַחֲרֵי שְׁבוּעַ עֲבוּדָה
בְּצֵאתוֹ מִן הַחֲמָאם.

Levins Wake*: בעקבות "חיי המתים" לחנוך לוין

אף אחד לא ישכן עם חנוך לוין במטותו
אמר לעצמו
או-טו-טו.

אנשים ילכו לצפות ביסורי איוב
מבימים בידי אחר
עדיף משיצפו ביסוריו-שלו.

האדם הראשון שהתבייש למות.
לא האמין בחדלון: נקי מדי, כמעט מתוק.
לקוק אחרון, שאריות של רק.
בכל ההיסטוריה, היחיד
שלא התנחם בשום השלמה: שפכה זה.
ואוי לנו ולבנינו ולבני בנינו
שמותנו לדראון עולם לא פחות מחיינו.
וכל אשה וכל איש נחשבים
הומניזם מקיף, חל גם על המתים.

אין אולי אימה גדולה יותר
מקור מתמיד לכלמה וצער:
המות מפסיק רק את החיים, לא את הקיים.
הכל רק יהפך יותר מכער.

וכל המלים לאבדו בדרךכים
בין שחרית לנעילה
וכל המעשים יהיו מחדלים ברוח עזה
גופות פוקעות זבות שמן ורמה.

(האם זה ענין של אמונה?)
 לכו לקטקומבות שתחת החיים בעיר פריז
 ותחישו הרנחה.
 הגלגלות לא מגחכות, לא מתבישות, לא תמהות
 הן לא
 אין "הן" שיהיו לא
 כמו שלמת אין אור, אין לו אור או מים
 rien de rien
 keine, nein!
 אפשר להרגע.

חנוך לוין, שאינד,
 כך אני מקנה לעצמי –
 שלום לעפרך
 שלום גם לעפרי.

* בהעדר גרש בשם ספרו של ג'יימס ג'ויס, *Finnegans Wake*,
 ניתן לתרגמו כמקובל, כ"ליל השימורים של פינגן" – אך גם
 כ"פינגנים מתעוררים" (ויש נוספים).

Contra פּרמנידס: אסטרונומיה, או מדעי היש

קלסטרופופיה מחלטה:
העולם האורר פשוט קטן מדי.
מדבריות, ימים –
לא משנה –
מכרות, דרכים
באמת לא משנה מה
הכל כאן בסביבה
משעבד לכת המשיכה.
המסה האוררה של הפדור הדחוס
על קרומי הדחוק וצמצומי הפחוס
אסיר של איש נבל: קופרניקוס.
כל תא מגופי הממאן כבול
כמו טיטן מרתק בעל כבוד אכול
כמו עשיר לזהבו, כמו זין לפוס
לסלע דחוק בכלא מאוס.

לא לי הידע הזה, המצמצם
המדק, המשמים, השקול, המשתלם
טובות לי ממנו ספירות אחרות:
הבדיה, התנועה, הספור הממצא
הקול, הלחיש, הלטוף, השמועה
היש ישנו, אך כך גם האין.

אין בגן הזה מגרשי שדים מקצועיים
 הזקנה עושה את המלאכה בעצמה.
 הילדה שליטה מביטה בסנאים:
 התנועות הגליות של גופם עוברות לזנב
 כמו אדוה בעשב
 כמו צל.
 השמש שוקעת
 גם הילדה
 גם הילדה
 משוחחת עם עצמה.
 הזקנה מתנערת
 יש הפוגה במלחמה
 עם היד
 עם עצמה
 עם השכה.
 וכעת גם הסנאים שוקעים לאטם.

רקוויאם למערכת יחסים

שמעתי שביער, אדם שחושב שהוא הולך בקו ישר, בעצם הולך במעגל.
לפיכך ניסיתי ללכת במעגל, בתקווה ללכת בקו ישר.
בקט, מולוי

הוא: יש לציין שֶׁמֶן הַהִתְחַלָּה
היו העניינים יגעים
לא נועדנו זה לזה
אין מה להרבות בדבורים.

היא: מזמן קדום האמנו באלים
וכעת אנו כופרים
לא בשל החלטה, אלא
מהתעייפות שרירי הגאווה.

(הואיל ונרמזה פגיעה בגבריותו, הוא אנוס להגיב)

הוא: טיול בגליל זה דבר נעים
בתנאי חם וחרקים מסומים.
שוב אין תוחלת בפניה לנביאים
לכן אל תשלחי לי מכתבים.

(הרמיזה הברורה לילדות מעלה חידות נועזות וסודות נוראים)

היא: גם חור באוזן לא יסתיר
מה ששנינו כבר יודעים –
ואין לנו צורך באובות ובידעונים.
קשאתבונן לשמים מחר
מי יציע לי שי כוכבים?

הוא (בְּנִסְיוֹן לְהַסִּיר מַעֲלִיו אַחֲרִיּוֹת):
 אֵין זֶה אֲשַׁמְתִּי שְׁבִנוֹתֵי גְדֻלוֹת
 אֶף אִם הִיא רְחוּקָה בָּיָם
 אֵימָה אֶמֶן כְּנִגְדֻלוֹת.

וְאֵלוּ הִיא (בְּתַחוּשֶׁת עֲרֻעוֹר עַל בְּטָחוֹנָה):
 הָרִי מִמִּילָא אֵין מַגֵּעַ בֵּין הַדְּבָרִים
 תָּמִיד קִיַּמְתָּ שְׁכֵבֶת אֲוִיר שְׁקוּפָה
 בֵּין הַחֲמָצִיץ לְטַעַם
 בֵּין הַזֵּינִן לְאִשָּׁה.

(וּבְחֻשׁ שֶׁהַתְנַצְלוֹת אֵינָה מְתַקְבֶּלֶת כְּרֹאוֹי)
 גַּם הַזְכָּרוֹן עוֹבֵד עַל תְּנוּפָה:
 פַּעַם, פַּעַמִּים הוּא מְסַגֵּל לְהַתְחִיל מֵהַתְחָלָה
 לֹא יוֹתֵר מִזֶּה.

בְּמַקְהֵלָה (בְּתַחוּשָׁה שְׁכָל הַמָּאוֹס וְהַיִּשָּׁן טוֹב לֹאֵין שְׁעוֹר
 מִהַחֲדָשׁ וְהַבְּלִתִּי-צְפוֹי):
 גַּם אִם בְּמַקְהֵלָה אָנוּ נִשְׁמָעִים
 אֵין בְּכֹךְ כְּדִי לְפַצּוֹת עַל זִיוָפִים פְּרֻטִּים.

הגן

"ההיה הגן מציאות או חלום?"

בורחס

אני מהרהר בכך בלילות
 לעתים, כשעיני הפקוחות צופות באין
 בו נפט שכלי. אני משחזר את עונוי,
 המיתוס שהורשתי לבני. במיוחד עולה
 בדעתי הזית העתיק אשר
 הגן בקרקדו הדרום-מזרחי של הגן
 (וכבר נאמר שצורתו מחמשת)
 האם חריצי אינסוף בשנים ששרגוהו
 השכיל עצב מחי הדל, המתחקה עדין אחר
 משמעותו של דבור ללא מראה או קול?
 מובן, נתן לדרש באשה שלצדי: כבכל
 לילה אני מתפתה לצקת בה, כעופרת רותחת, את
 השאלה, כבכל לילה אני שם מחסום לפי
 מבית בקמטי התם הקורנים מעיניה בצל
 המאור (או לבהק החרב המתהפכת)
 גוחן אל חמימותה ומסיר ביד חשאית ורפה את עלי התאנה

וולטר בנימין

הוא רוכן לפני וכותב את שמו
כמו היו אלה דמדומי חיו האזלים.
אלא שאמצע היום כעת
ואנו אנשים מטעים במועד שגוי.
הלילה יערך סיאנס
יתחטא כמלותיו המלבינות של מלך במצוקה.
כל שנאמר אז היה
צר לי מאד.
אֵהָה, כִּמְהָ צָר לָנוּ, לוֹ רַק יִדְעָתָּ.

בְּחִלּוּמוֹתַי אֲנִי מְתִיצֵב מוֹל הַסֶּרֶטֶן שֶׁקָּטַל אֶת סָבִי
 בּוֹא, אֲנִי אוֹמֵר לוֹ, נִרְאָה אוֹתְךָ גִּבֹּר
 הוּא מְשַׁתְּמֵט בְּחִלְקֵלְקוֹת שֶׁל רוֹצֵחַ, מְתַחַנֵּף,
 מִיד יַחְזוֹר – הַבּוֹרְסָה תִּכְףּ נִסְגֶּרֶת –
 אֶף כְּשֶׁהוּא מְתַרְחֵק שׁוֹב אֲנִי רוֹאָה אֶת הַדְּמוּת הָאֱהוּבָה
 הַכְּתֻפִּים הָרַחְבוֹת, הַקּוֹמָה קָצֵת כְּפוּפָה
 יִקְרִי אֲנִי אוֹמֵר לוֹ יִקְרִי אֱהוּבִי

שיר לאלון

לאלון בן-שחר, 1965-1986

אתה חוזר לנוע בכזיב
מהירות מבקרת במחשבה
מרחף גבעול מעל לאדמה

אין לך כוון, או דרך
אתה נע במרחב החיים
החיים משפך

קִינּוֹת לַאִיקָרוֹס

1. קִינַת הַזֹּר

כְּבַעֲטָרַת דְּפָנָה עָטוּהוּ הַנִּמְפּוֹת אַצוֹת
הַעוֹף וְהַדָּגָה לֹא נָגְעוּ בְּכַשְׁרוֹ.
— אִיקָרוֹס מִלְחָשִׁים הַגְּלִים הַבֵּט
אֶבִיד מְעוֹפֵף מִמַּעַל
דְּמַעוֹתָיו מִרְתִּיחוֹת אֶת הַיָּם.

גַּם אֲנִי מֵאֵט מֵהֶלְכִי.
בְּשֵׁם הָאֵב
בְּשֵׁם הַיָּגוֹן
בְּשֵׁם הָאוֹר הַתּוֹמֵךְ בַּתְּעוֹפָה.
אֲמַנֵּם אֲנִי זֹכֵר אֶת הַמָּקוֹם בְּמַדִּיק
חֲדָלְתִּי לְהַפְלִיג בַּיָּם הָאִיקָרִי.
כָּל צֶל מְהִיר יַחְרִידֵנִי:
שׁוּב?

2. קינת המינוטאור

המינוטאור התבונן בעד סדק
 ורגוש חדש סמר את קרניו:
 הטֶרֶף, הדם שנמלט
 ידע לעוף.
 כמה טוב שלא השגתי אותם, חשב בהקלה
 כעת כשאני רואה אותם עפים
 הואר לי במבוכה.
 ואף אם עתיד לבוא אדם וחרב בידו
 על המים יתעכב ללקט מהנוצות
 לה מחפמה מלאכתן.

את גופו האדיר עד זוב דמו הפראי
 הטיח במסתרים שבנה האב.
 לו פרץ דרכם
 כדולפין מאהב היה חותר אל איקרוס
 טרם יחנקו סבך הנוצות הלחות
 כשירה אחרונה של ירח גווע
 היה נושא אותו משם בקרניו.

3. קינת שוכני הים

הנימפות:

אתמול? אולי

אולי אפלו היום אחר הצהריים

חלפו מעלינו האב והבן.

ממעל חגה רוח הקדש

בנפיה רוחניות יותר, לא עברו בכור המצרף

של שעה מפעפעת.

אנו דרוכות אנו מושטות אל הנוצות

אצבעותינו ימשו את הגוף

אנו יפות

אנו עפות

מכנפיו נתקין לנו כנפים קטנות

אחיות קטנות נהיה לו.

השחקים:

נשימה נפליטה כמו אנחה קטנה כמו שריקה

(כמו צל קטן על ענן או צפצוף בקשר)

גם הוא נוכח בעגלותו של העולם

ושוב איננו מתבונן בשום דבר מסים.

הדגים המעופפים:

דמו קרוש עכשו, כבר

התקשה כענבר.

שכן מתי

מתי בדיוק מת אדם נופל?

(לשמע הדברים אין סרטן הנזיר יכול להתאפק:)

וכמה בדיוק אורך רגע הקפיאה

שבין הנסיקה ובין הנפילה?

פּוֹסִידוֹן הַזֶּקֶן:

מָה צָר

עֲלֵם מְכַשֵּׁר

לוֹ הִיִּיתִי חָשׁ לְתַפְשׁוֹ

הָיָה מִיֵּטִיב לְשִׁמֶשׁ בְּאַרְוֹתִי.

כָּעֵת, מְשַׁעֲבֵד לְאַחִי. בְּזַבּוּז: בְּנִפְשׁוֹת

הוּא עָשִׂיר יוֹתֵר מְדִי.

(הַנִּימְפוֹת: אָבִי !)

הַקּוֹסְמוֹנָאוּט:

רְאִיתִי אוֹתוֹ עוֹלָה, מְשַׁתְּהָה

וְרְאִיתִי אוֹתוֹ בְּנִפְלִיתוֹ.

בְּכָל אֶפֶן

אֵין לִי יוֹתֵר תְּשׁוּבוֹת מֵאֲשֶׁר לְאַחֲרִים.

אֲנִי יוֹדֵעַ בְּדִיוֹק מָה הוּא רָאָה

אֶךְ לְעוֹלָם לֹא אֲדַע אֵיךְ רָאָה זֹאת.

הַנִּימְפוֹת:

כְּשֶׁאֲנִי מְקִיפּוֹת אוֹתָךְ

הָרוּחַ שׁוֹרֶקֶת

אֶת שְׁמֶךְ

בְּקֶצֶף.

נֶחֱנֵט אוֹתָךְ

בְּתוֹךְ צִדְפָּה

שְׁקוּפָה

(וּבִבְהֻלָּה:)

אֶךְ הַמֶּתֶן אֵיקְרוֹס יִלֵּד מְתוֹק

רְאוּ אַחֲיוֹתִי

הָאָדָם מִמְּשִׁיךְ בְּנִפְלִיתוֹ אֶל בֶּטֶן הָאֲדָמָה

4. קינת חנה

בְּחֹדֶר גָּדוֹל נֶאֱסָפִים הָאָבוֹת
מְקִימִים עֲמֻתָּהּ רִגְשִׁית.

סֵדֶר הַדּוֹבָרִים
(בְּאַבְרָהָם, כְּפָרְעָה, בְּאַלְהִים עֲצָמוֹ
מִקְרִיב הָאֵב אֶת בְּכוֹרוֹ):

- אַבְרָהָם:
- בְּנֵי עֶקֶד עַל הַמִּזְבֵּחַ
- אֶמְנַחֲתָפ אוֹ רַעְמֶסֶס:
- בְּנֵי נִקְטָן מִיִּצְוֶה
- דִּדְלוֹס:
- בְּנֵי אֶסּוֹר בְּנוֹצוֹת
- אֱלֹהִים:
- בְּנֵי מִסְמָר אֶל הַקֶּרֶשׁ
- חֲנָה:

וְאֲנִי עֶקֶדְתִּי שְׁבַעַה מִזְבְּחוֹת
וְאַתֶּם אֶחָד
וְכִי טַעַם לָכֵן שְׁמֵהֶם
נִשְׁחַטּוּ בַּחֲרֹב אוֹ שְׁגִלְגָּלִתָם רִצְצָה אֶל הָאָרֶץ?
הֲרִי לֹא בְשִׁבְלִי עֶקֶדְתִּי אוֹתָם
וְהִיתָה לִּי דֶרֶךְ אַחֲרַי
שְׁכַעַת אֲנִי מִטְרָפָה
נָדָה בְּנִתִּיכִים אִינְסוֹפִיִּים,
מִלְקָט שְׁבָרִי עֲצָמוֹת מְעוֹתוֹת
כְּוִיּוֹת בְּרוֹז מְלֶכֶן וּלְבוֹנָה
פִּרְקֵי עֲצָמוֹת שְׁפָרְקוּ עַל הַגִּלְגָּל
נִשְׁמוֹת שֶׁהוֹשְׁמוּ בְּסֹד עַד הַצִּטְמָקוֹתָן,
פָּנִים מַחֲטִי דָּבָר (לֹא, הִלְלוּ בְּעֶצֶם
אֵינָם מְעִנִּינִים אוֹתִי)
אוּלֵּי זֶה עוֹד מֵרָאָה עַל תְּקוּנָה
אֲבָל אֵינֶנִּי חוֹשֶׁבֶת שְׂאֵלָד עוֹד יְלָדִים.

שירי מולדת

שיר מולדת [1]

א

הַכַּבָּאִים יוֹצְאִים אֶל הַשָּׁרְפָה
הַשּׁוֹטְרִים אֶל הַגִּנְכָּה
הַצָּבָא אֶל הַצֵּר.

מְחַלֵּק הַמוֹסֵר

אוֹסֵר אֶת הַזֹּנָה.
כַּבָּאִי נִשְׁמָט מִן הַסֵּלָם
הַצָּבָא גּוֹמֵר
לִירוֹת אֶת כָּל
הַפְּגָזִים שְׂבִימָחֶסֶן.
חֲתוּל סוּמָא מְשׁוּטֵט בְּבֵית־קִבְרוֹת.

אֲנָשִׁים מְעֻשָּׁנִים בַּגִּנְכָּה
אֲזֻרְחִים וְעוֹבְדִים זָרִים
עוֹמְדִים בְּתוֹר לְמִשְׁרַד הַפָּנִים.

מְכַנְסֵי הַחֲשׂוּדִים מְשַׁלְשָׁלוֹת
פְּנִיָּהֶם הָאֲחֵרוֹנוֹת מִפְּנוֹת אֶל הַקִּיר.

וּבִיּוֹם שְׂשִׁי נֵצַא לְקִנְיּוֹת
שְׁלֹא לְהִתְקַע בַּחֵג בְּלִי.

כָּל בֶּקֶר אֲנִי נוֹפֵל אֲלֵיכֶם כְּמוֹ מַמָּטוֹס
כְּמוֹ דָּג שְׂמִיכָחִישׁ אֶת הַמַּיִם
וְצוֹלֵל מַעְלָה, אֶל הָאֲוִיר.

61

ב

ארְצִי הִיא כְּמוֹ חוֹל.
 שִׁפְתָּהּ, חֲקוּתֶיהָ
 גְּבוּלוֹתֶיהָ, אֲדָמָתָהּ.
 שְׂוִי מִשְׁקָלָהּ אֵינוֹ מְשֹׁה לְנִגְדָּהּ:
 יָמָה וְקִדְמָה דְּחוּקִים זֶה בְּזֶה
 אֲנִשֶּׁיהָ מִתְּבוֹנָנִים בְּמִטּוֹסִים מִמְּרִיאִים
 בְּכִמְיָהּ.
 מְגוּרֶיהָ צָצִים בְּשׁוּלֵי הַדְּרָכִים
 קִירוֹת מָטִים טָרֵם הַשְּׁלֵמוֹ.
 מְדִינָאִיהָ מִתְאַבְּקִים בְּכַבִּישִׁים
 מִסְתִּירִים פְּנִיָּהּ בְּוִילָאוֹת שֶׁל חֲלוֹנוֹת
 מִמְּגָנִים.
 מְזֻנָּנִים פּוֹלְטִים חֵם וְלַחוּת
 בְּנוֹתֶיהָ וּבְנֵיהָ דָרִים בְּבוּעוֹת
 מְזִינִים אֶת יַלְדֵיהֶם כְּעוֹלָה בִּידֵיהֶם
 מִמְּלָאִים פִּיס
 מְכַלְפָּלִים בְּזִהְרֹת תְּנוּי קִנְיָה.
 אֱלֹהֵיהֶם מְסַתֵּר מִפְּנִיָּהּ.
 כּוֹתְבִים סְפָרִים
 כּוֹתְרוֹת בְּעֵתוֹנִים
 עֶסְקִים וְשִׁמוֹת קָמִים וְנוֹפְלִים.
 לְשִׁכַּת הַתַּעֲסוּקָה הִיא לְשִׁכַּת הָאֲבִטָּלָה
 כַּחוֹת הַבְּטָחוֹן מִחֲרָחֲרִים מְלַחֶמָה
 מְשֻׁרֵד הַחֲנוּךְ מְרַבֶּה אֶת הַבְּעֻרוֹת
 וּמְשֻׁרֵד הַדָּתוֹת אֶת הַכְּפִירָה.

"דבורים ריקים,
שתיקה רועמת".

פוליטיקה של עכברים
נכנסים ויוצאים
פנסיה של ארבעה אחוז לשנה
חוטפים קצת גבינה
אנשי בטחון
"אימי מלחמה".
אני גר כאן, באמצע.
אני כל זה.

★

שִׁירֵי שְׁבַחֵי הָאָדָמָה
 שִׁירָה חֲדָשָׁה
 הִלְלוּיָהּ.
 הַדֶּרֶךְ הַיְחִידָה לְהִיּוֹת
 עַל הָאָדָמָה הַקְּשׁוּחָה הַזֹּאת
 הִיא לְהַקְרִיב קָרְבָּן הַדָּם.
 אֵין כָּאֵן שׁוֹם דְּמוּי, עֲדוֹן אוֹ מַסְכּוֹת.
 לוֹקָחִים בֶּן־אָדָם
 שׁוֹחֲטִים אוֹתוֹ בְּעֶפֶר הַכִּי טָחוּן שֵׁשׁ
 דָּם זֹלֵג נִסְפָּג.
 זִוְגוֹת יוֹצְאִים בְּלִיל יָרֵחַ
 לֹא יָשׁוּבוּ לְבֵיתָם
 סוֹדֵם יִתְגַּלֶּה לְמַחֲרָת.
 כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַנִּחְבָּאִים כָּכָר נִפְרָצוּ, אֲנִי מִתְפַּלֵּא
 שְׁאֲנָשִׁים אֵינָם עוֹשִׂים אֵת זֶה בַּחוּץ כְּמוֹ כְּלָבִים
 בְּעֶפֶר יֵבֶשׁ בֵּין קוֹצִים וְקִנְיֹנִים
 הָרִי הַמּוֹת כָּאֵן פְּרִטִי הַרְבֵּה פָּחוֹת.

בלדה לח"כ

לחבר הפנסת אין חברים
 יש לו לשפה זעירה, חצי מזכירה
 תלושים למזנון, חליפה הדוקה.
 ארוחות צהרים
 נסיעות חנם ברכבת ישראל.
 בעונת הבחירות המקדימות
 הוא נודד בין הסניפים
 הארץ לא נדמית לו אז קטנה.
 אבל בעקר הוא הולך לחתנות ולברי-מצנה
 במסעדות מישוהו תמיד יניח
 ברגע האחרון, יד על זרועו: עזב, עלי.
 והוא אפלו לא אוהב במיוחד לאכל
 ושני בקבוקי סינגל-מאלט
 שוכבים אצלו חתומים במזנון כבר יותר משנה.
 היילד לא לומד לקרא כמו שצריך
 ולבתו מציקות בנות בריוניות מכסה מקבילה.
 יום אחד יערוך גם להם חגיגות-מצנה
 וחתנות גדולות שיהלך בהן זר ומשמים ויתמה
 מזכיר לעצמו בקול כמעט רם:
 ארבעה אחוזי פנסיה לשנה. מצטבר. כל שנה.
 במשטו נאנח לילה אחד על כרס מלאה:
 את ידעת, היינו יכולים לעשות פה מדינה
 יותר טובה.
 ואשתו מסתובבת אליו על צירה
 בתדמה.
 חליפה לא-חדשה מתקמטת על הכסא.
 ארבעה אחוזים לשנה
 ארבעה אחוזים לשנה

שיר מולדת [2]

שוב יום ששי הגדול
 זן ומפרנס לכל
 בשר על האש
 כדורגל משבח מארץ אחרת.
 ספר נוסף, "קול חדש בספרות העברית".
 צפיפות המכוניות בכבישים אימה
 אספלט חרוף מעצם התנועה
 שחוק מחכוף, מהעדר-מנוחה
 כמו לב.
 בטלויזיה מדברים על אכל
 בעתונים כותבים על אכל
 כלם מתעסקים באכל
 ומסוקים ופצצות מרששים אנשים לחתיכות.
 שאריות מח מפזר נאספות במלקטות
 חלקיקים זעירים נאגרים בשקדנות להוטתה.
 ועל אף ההשתדלות הגדולה
 אטומי-גופות נותרים במרחב
 נדבקים לצמיגים ולקירות
 ולסוליות נעלים בימים הבאים.
 הולכים לסופר, ממלאים עגלות.
 (מסתדרים).
 ימים נוראים
 ימים לא-טובים
 בעלי-חוב אוכלים
 ומה, מה לעשות עם הילדים?
 לשלח אותם לזרק אבנים?

לִמְגֹן בְּגוֹפֶם מְבַצְרִים וּמַצּוּדוֹת
 דְּרָפָם לַחַיּוֹת חַיִּים רְגִילִים.
 גַּם לָהֶם טוֹב לָמוּת בְּעַד אֶרְצֵנוּ אֶרֶץ?
 שִׁיר הַיְלָדִים הַחֹדֶשׁ-הַיֶּשֶׁן
 Dulce et decorum est
 pro patria mori
 בְּגִנֵּי יְלָדִים שְׂרוּפִים וְעוֹמְדִים
 מוֹלֶךְ-הַיְלָדִים הַמְזֻמָּר
 בִּישְׂרָאֵל וּבְפֶלֶשֶׁתִין.
 בְּאֶרֶץ הַזֶּה הֵם לֹא עֲתִיד
 יְלָדִים מְתוּקִים מְטַנְפִים בְּרִיר וּבָדָם
 הֵם כָּבֹד עֲבָר.

* Dulce et decorum est pro patria mori: "מתוך ונאה למות עבור המולדת". מתוך שירי תהילה מאת הוראציוס, המשורר הלטיני בן המאה הראשונה לפני הספירה.

עמורס

"לך ברח?" – לא יברח איש כמוני!

איך פסענו, עמוס ואני
רגלינו בוססות בצואת הפקר

פעת, בברק עינינו לשמע הספורים העתיקים
נפקד מקומו השתקני מאצל האש. בהקשות שיה להמליט
חסרתי את מבטו הדאוג וידיו הבטוחות.
את בניו ראיתי גדלים ויוצאים למלחמות רחוקות
ואת בנותינו נותרות עגונות.

שמעתי עליו חמש שנים יותר מאחר
(אני כבר נשאתי והקמתי לי
עדר קטן משלי)
בביתנו התקנו מים זורמים
רכשנו איל, ונסענו בטויל מארגן
למדינות הים. רק שם
נודענו את שמעו המענה, את
דברו, שלנו דבר לא הגיד.
שמו נלחש בכבוד השמור למטרפים
בספקנות המלווה דברים לא-מהגנים.
קולו רעם דברים לא-לו,
צדק תובעני מדי.
בשפה הזרה לעו דבריו, מצחו יקד
פקרפן שלא בעתו, כמנחה מביכה.
אני מודה:
לא הבנתי מלה ממה שאמר. סוף סוף,

מִנֵּין יֵדַע דָּבָר
אָדָם שָׁבָא מִן הַבָּקָר?
אִם רוּחַ אֲדֹנֵי תִרְמֹז לוֹ בְּלִילָה
יִקְיֵץ בַּחֲשֹׁד, כִּי תֵן קָרֵב אֶל הָעֵדֶר
אוֹ כִּי בְּכִידוּתָהּ מִקְשָׁה שִׁיָּה לְהַמְלִיט.
עִם שֹׁחַר יִתְנַעַר וַיִּתְחַמֶּה
לְמִרְאוֹת הַהֶמוֹן, הַחֲמֻצָּה וְהָדָם
שֶׁל חֲזִיוֹנוֹתָיו הַלִּילִיִּים.
וְהֵרִי יַחֲדוֹ בּוֹסְסָנוּ בְּצוֹאת הַבָּקָר.

כַּעַתָּה, בְּבָרֶק עֵינֵינוּ לְשִׁמְעַת הַסְּפוּרִים הָעֲתִיקִים
נִפְקֵד מְקוֹמוֹ הַשְׁתַּקְנִי מֵאֶצֶל הָאֵשׁ. בְּהַקְשׁוֹת שִׁיָּה לְלֶדֶת
חֲסֵרָתִי אֶת מִבְטּוֹ הַדְּאוּג וַיִּדְּיו הַבְּטוּחוֹת.
אֶת בְּנָיו רָאִיתִי גְדִלִים וַיּוֹצֵאִים לְמִלְחָמוֹת רְחוֹקוֹת
וְאֶת בְּנוֹתָיו נוֹתְרוֹת עֲגוּנוֹת.

וְעֵתָה הוּא שָׁב. כָּךְ אוֹמְרוֹת הַשְּׁמוּעוֹת
סוֹכֵב בְּגִבְעוֹת
שׁוֹכֵב עַל הָאֲדָמָה הַקָּשָׁה בְּשֵׁם אַחֵר וּבְכַפְנִים קָשׁוֹת.
וְאֵנוּ סְפוּגִים בְּבִיתָנוּ בְּלִילוֹת
לֹא נֵדַע דָּבָר.
עוֹנֵת הַהֶמְלָטָה בִּפְתָח.
וּלְפֶתַע יִצּוּפוֹ, יִצִּיפוּ זְכָרוֹנוֹת
בְּבִקְרָה יוֹם חֲדָשׁ, כָּמוֹ חֲלוּף מְהִיר שֶׁל עוֹנוֹת –

וְהוּא יִנְשֹׁף בְּפוּזוֹר־דַּעַת
בְּרִמְץ הָאֶתְמוּל:
הַשְּׂרִיד הַיַּחֲדִיד לְזִמֵּן שֶׁעָבַר
הָעֵדוּת הָאֶחָת לְחִיּוֹ
זָכָר שָׁמוֹ.

נְבִיאִים

"וַיֹּאמֶר ה' לך אֵתָה תִרְעָה אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל"

שמואל ב, ה 2

כַּפּוֹת רַגְלִים סְדוּקוֹת
וְעַפְעָפִים צְרוּכִים.
לֹא לִשְׂוֹא מְנָה הָאֵל רוּעִים לְנִבְיָאִיו
עַת הַפְצִיעַ שִׁחַר חַיִּיהֶם הַחֲדָשִׁים
נָטְשׁוּ יִגְיעַתָּם לֹלֵא תְלוּנָה אוֹ יִגּוֹן
שַׁחֲלִילִם הַמַּחֲסָפֶס מִשְׁמִיעַ מְדֵי יוֹם
בְּעִבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל,
כִּי הוּא זֶן וּמִפְרָגִס לְכָל

כַּפּוֹת רַגְלִים סְדוּקוֹת
וְעַפְעָפִים צְרוּכִים.
בְּדִידוֹת שֶׁל תְּבִיעוֹת בְּרוּרוֹת
שׁוֹנָאֵת חֲדוּשִׁים.
אֲנָשִׁי הַמֶּרֶה הַשְׁחוֹרָה
אֲנָשִׁי הָאֵלוֹת וְהַקְלָלוֹת
נְטוּלֵי קִנְיָן וְנְטוּלֵי חֶמְלָה
אֲנָשִׁים נוֹרָאִים.

משחק ילדים (ארץ/עיר)

יש אנשים מן החי
יש אנשים מן הדומם
יש מן הצומח.
יש אנשים שיש להם ארצות,
והם אפלו גרים בערים.
יש אנשים מטלים בחוצות
בלי עולמות
לקנות או לאבד בשעה או בחיים.

יש ילדות שיש להן שמות
ויש תינוקות שלא יגיעו להיות ילדים.
סנה העני בוער באש
איננו אכל.
אני קורא עליהם בעתונים:
חשופים ליבש ולקר
בדרך כלל במעברי הרים.
בין סלעים צחיחים, אבות
מגרדים אזורי-מאכל.

יש שירים שמתחילים
בכל האותיות
ויש שתיקות
שלא צינו ולא דווחו בשום רשת
שאינן בארץ ואינן בעיר
שהן ממין האויר.

שיחה עם אִמְגוּשׁ בִּשְׁבֹתוֹ לִפְתַח הַשְּׁאוּל

"הַגְרֵעָה בְּעוֹנוֹת הַשָּׁנָה
לְמַסָּע, וְעוֹד מַסָּע אַרְךָ כְּמוֹ זֶה"
ת"ס אליוט, מסע האִמְגוּשִׁים

בראשית

הוא קִים, הוא יִשְׁנוּ, הוא הֵיָה מְעוֹלָם
טֶרֶם רֵאשִׁית דְּבָר אוֹ הֵיָה הָאָדָם
וְאָנוּ, הַמִּמְחִים בְּכָל הַמְנַעֲמִים וּבְכָל הַמְטַעֲמִים
שִׁיגִיעֵתָנוּ מִרְקִיעָה שְׁחָקִים וְשִׁמְמוֹנָנוּ גְדוֹל מְנֹשָׂא —
יִצְאָנוּ, אִפּוֹא, לְדֶרֶךְ:
דְּבָר נֶאֱמַר, וְאָנוּ שׁוֹמְעִיו.
דְּבָר נּוֹצֵר, וְאָנוּ שׁוֹחֲרִיו.
דְּבִרְמָה הֵיָה, וְאָנוּ
בְּחִלְקִלְקוֹת עֲקֻבוֹתָיו.

הדרך

הַדֶּרֶךְ אֵין לֵאמֹר עָלֶיהָ דְּבָר
כְּפִי שֶׁהַכּוֹכָב שֶׁבִּהְקֹוֹ לֹא נֹשֵׂא אֵין לֵאמֹר עָלֶיו דְּבָר
וְהַשָּׂאָר וְדַאי שֶׁאֵין לֵאמֹר עָלֵיהֶם דְּבָרִים.
דְּבִרְמָה הֵיָה, וְאֵין הַדֶּרֶךְ אֶלָּא
אֲמָצְעִי לְהַבִּיא לְתַכְלִית הַמַּסָּע.

(אֵךְ בֶּן־הַשִּׁית, הַחֲפֵץ בְּעִבְדוֹת:)
בְּלִילוֹת נַעֲתָם, אוֹ בְּיָמִים?

— בלילות? גם בלילות, והלא עקבנו אחר כוכב...
 על פני שוקים חלפנו, ובערים
 שם מנעמי תדמור ותשיש
 והזונות במחלצות הפאר.

...והארץ צחיחה היא.
 תושביה צדים חיה כעין הרבוע
 בקרבה איבר של מים חיים
 משיכי נפש, אף כי אין לכחד, צוחנים.
 והיה כי תחבלכל על הנוסע דעתו
 והיה כי יבלע במדבר התעתועים
 מרות יתאבלו עליו אהביו.
 משוררים ישכרו להאדיר זכיותיו
 גזברים יערכו רשימת נכסיו
 יתקוטטו שאריו, כהני מקדשיו
 ישקדו על עלוי נשמתו
 לפי תעריף קבוע.

חמקניים באנו בעריהם
 כחד חלפנו בשוקי תדמור.
 לנשותינו נספר כי שם ראינו את הלוי־תן מנתח
 שנה תמימה יעסקו במלאכה תריסר קצבים
 אי־שם בקרבו חבוי איבר השני,
 רק הבקי שבממחים יגלהו.
 בלילות יבעתוהו סיוטי כפירה
 עד שבחושו הדק יגע בתהומות אוצרי
 דם הלוי־תן, בורק מכל שני, בזהק מכל ארגמן
 לא יביט בו אדם ויותר פכח.
 טרם יצבעו בו גלימות כהניהם
 בזהב יערבוהו לעמעם זהרו.
 כה נספר לבנותינו, עיניהן פעורות
 והריר זולג על הסנטר.

(– וְהָעִיר ?)

העיר

דְּרָכֶיהָ אֲוִירִיּוֹת
חֻמוֹתֶיהָ מַעֲשֵׂה גִבִּישׁ בְּגוֹן הָעֵנָבִר
מִצוּיָהּ תָּמִיד בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה,
עַל כְּרִיּוֹת רַכּוֹת בְּחֶצֶר הַמִּקְרָה
סוֹתְרִיָּה שְׁקוּעִים בְּשָׁנָה עֲמָקָה
יִלְדֵיהֶם צוֹהֲלִים בַּחֲצוֹת.
הַנוֹסְעִים תוֹעִים בֵּין תַּעֲלוֹת,
בְּגִבּוֹר עֲלֵיהֶם יְאוֹשֵׁם
יִשְׁבַּע הַתּוֹר מִבְּשָׂרָם.
נִמְלִיָּה רוֹחֲשִׁים מְרַגְלִים
תַּמוּרֵת הֶבֶל הַנֶּשְׁמָה, דְּבַר שֶׁל מַה־בֶּכָךְ,
יֹרּוֹף אֶת הַדֶּרֶךְ בְּשֹׁפֶת סְתָרִים.
לְעוֹלָם לֹא תִדַּע אִם נִכּוּחָה יִדְּבֹרוּ
אוֹ שְׁקָרִים מַחֲלָטִים.

(– וְשִׁלְמָתָם ?)

– בַּחֲנֻפָתָם אֶת הַכְּלָבִים שְׁסִינוּ.
שֶׁהָרִי מִמִּילָא אֵין בְּדִבְרֵי מוֹעִיל:
אִם בֵּין כֹּה נֹכַח אָנוּ אוֹבְדִים
מַה לָּנוּ אֲשֻׁלִּית הַשְּׁלִיטָה בְּדִרְכֵינוּ
מַה לָּנוּ זוֹלָתָנוּ כִּי יוֹרְנוּ
מִדֶּרֶךְ פְּסִיעוֹתֵינוּ.

(– פֶּאֶר הִיָּה מִלְבוּשְׁכֶם ?)

— מְטַנְנִים הָיִינוּ בְּבֹאֲנוּ, עֵינֵינוּ קָמוֹת
הָרִי עַד לְשֵׁם עֲקֵבְנוּ אַחֵר כּוֹכֵב...
אֶף מָכַל זֹאת לֹא הִחְשַׁבְנוּ דָּבָר.
מָכַל הַמְּרֹאוֹת הִסְחֵנוּ עֵינֵינוּ.
דְּבַר־מָה הָיָה, וְאֵין הַדֶּרֶךְ כִּי אִם
תִּשְׁמִישׁ לְהֵבִיא לְתַכְלִית הַמַּסָּע.

המקום

עַל הַטָּרְשִׁים הִנַּחְנוּ תְּשׁוּרָתָנוּ.
מִן הַבּוֹשָׁה, הָאִמֶץ, הַחֲלָשָׁה, הַזְכָּרוֹן
מִן הַכֹּל הַתְּעֲרִטְלָנוּ.
הָאֲדָמָה הַסְּבֵלָנִית סִפָּגָה מִגַּעְנוּ
וּכְהֵד נִשְׁמָעָה תּוֹדָתָה הַשְּׁקֵטָה.

אֲנִי מַעֲבִיר מוֹל עֵינִי אֶת הַרְגֵעַ
אֲנִי, שְׂרָאִיתִי מְרֹאוֹת כֹּה רַבִּים
וְשׁוֹב אֵינֶנִּי מִבְּחִין בִּינִיָּהם בְּחֵדוֹת —
אָדָם, בְּהֶמָּה, צִלִּיל סוּפָה בַּמִּדְבָּר
הַמְּרֹאוֹת, הַקּוֹלוֹת, הַנִּשְׁמוֹת הַתּוֹעוֹת,
גּוֹפֵינוּ צְרוּבִים, לְחֵינֵנוּ שְׁקוּעוֹת
הַשָּׁנִים שֶׁחָלְפוּ, הַתְּשׁוּבוֹת שֶׁנִּתְּנוּ,
הֵיכָן יָדַע אִישׁ לָמָּה לְצַפּוֹת?
בְּהִמּוּג יוֹם וְאוֹרָחָה
וְהַמְּרֹאוֹת חוֹדְרִים בֵּין קִפְלֵי שְׁתִּיקָתוֹ.

מָה יֵהָא עַל צִלְלִיו, טַעֲמִיו, עַל צְבָעִיו
עַל רוּחוֹ הַשּׁוֹרָקָה בֵּין חֲלוּלֵי עֲצָמָיו
לְנִגְדֵי הַמְּרַחֵק בְּטִשְׁטוּשׁ הַשְּׁמֻשׁוֹת
מוֹל דְּמוֹת זָרָה בְּמִרְאָה, הִישָׁכִיל, הִידַע,
הַיּוֹסִיף לְקוֹנוֹת?

אַזמרגדים

מִלְבֵּד בְּמָה שְׁמִכְרָתִי, אֶסְפָּתִי אֶת הָאֲזַמְרָגִידִים לְתִבּוֹת
וְהַשְׁלַכְתִּים מִרְאִשֵׁי הַצּוֹקִים אֶל הַיָּם.
אֲנִי הַמְסַפֵּק מְזוֹן אֲגָדוֹת לְדִגְי־נָסִים
שֶׁיַּעֲלוּ בַּחֲכוֹת צְדִיקִים נִסְתָּרִים.

בלדות

בלדה צפונית

סוף סוף הגיעה העת לצאת למסע:
הנעזרות חוללו על החוף
ואפר הקרבנות נזרה מראש התרן אל הים והספונים.
(אני מגזים: ספון אחד היה לנו, משוטיו נטולי עבדים
וטָרם המצאו אז המכונות.)
תַרְנִינוּ מַחְשֵׁלִים בַּחֲלוּמוֹת
מְנִיחוֹת הַדָּם הַעֲתִיד הַרְטִיטוֹ הַמְפָּרְשִׁים
אם לא הרוח, הרי הפמיהה נפחה בהם
רחקנו אל הים האפר.
בַּחֲרֵב זִמְרָתָנוּ חוֹפִים כְּבָשָׁנוּ
חֲלָפָנוּ עַל פְּנֵי כַּפִּים וּדְרָקוֹנִים, כְּסוּפָה
פִּלְחָנוּ בְּסַעְרוֹת וּבִרְקִים
הַתַּגְרִינוּ בְּשָׁדִים וְחֲרָזָנוּ שִׁירָה אֶל תוֹךְ הָרוּחַ.
אוֹדִין עֲצָמוֹ צָפָה לָנוּ בְּכִלְיוֹן לֵב:
שֶׁשְׁשׁוּעִים כְּאַלֶּה חָסְרוּ לוֹ
מִיָּמֵי בַּחֲרוּתוֹ.

לְמַחֲרַת הַתַּעֲוָרָנוּ אֶל אֶרֶץ זָרָה.
בְּעֵינִים קְרוּעוֹת הַבְּטָנוּ בְּסוֹחֲרִים
וּבַגְּבָרִים מְכַבְּעִים וְנִטּוּלֵי זָקֵן
מַחְלִיפִים שְׁטָרוֹת בְּקִרְנוֹת רְחוּב.
מִזוֹן נִפְרָק בְּסִלִּים גְּדוֹלִים
בְּשַׁעַה הִיעוּדָה צִלְצְלוּ פַעֲמוֹנִים
כֶּלֶם הִלְכוּ לְכוּן אֶחָד
אַחֵר לְכוּן אֲחֵר.
חֲרֻבוֹתֵינוּ קָהוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה שִׁירֵינוּ עֲלִגִים
קְרִיאוֹתֵינוּ מִהֶסֶת תְּכַשִּׁיטֵינוּ אֲשַׁפְּתוֹת

לא נותר לנו אלא להחפיר את כח שרירינו
ולו שלא נחזור בידים ריקות.

אף ידינו ריקות כתמיד
כשאנו נאספים, כמה שרידים לחיים
ומגלים את היריעה מעל הספינה הישנה
קנייה פה זרים לנו
כשמוחינו החרותים בדפנות.

אנו המתים ההולכים
המשיטים הנכחדים
לעורנו אכזר נוחח הדגים.

ואף על פי כן
עוד מעט נגיע ונשתה מים זכים.
מלבד זאת טרם טבע איש בדרך (אף שני תינוקות נולדו, תאומים)
שהרי לא נתעה: מקומנו
במקום בו הים הפחל מתחלף באפור
חובר לשמים
עננים נדמים לוייתנים.
המרחק שוב איננו רב
נערוחינו מחוללות על החוף.

בשערי העיר [1]

בְּשַׁעְרֵי הָעִיר פָּרַקְתִּי אֶת הַתְּשׁוּקוֹת:
בְּשָׂמִים כְּבִדִּים, אֲרִיגִים
שָׁצְבָעִם הַצָּפוּף טָרֵם נוֹדַע כָּאֵן.
שׁוּרוֹת עֲבָדִים חֲבוּקִים בַּצֹּאֵר
בַּתּוֹלוֹת שְׁתַּמְתָּן הַבְּטָחָה בְּמַנְעוּלִים.
יְדֵי נְהִיגִי שִׁתְּתוּ
מֵהֶם שֶׁהִלְקוּ בְּמַהֲלֹךְ הַמַּסָּע
גּוֹפּוֹתֵיהֶם הִשְׁלָכוּ לַכְּלָבִים.

אֶת שׁוּמְרֵי הַסֵּף שִׁחַדְתִּי בְּמַרְגְּלִיּוֹת
צְוִיתִי לְצַלֵּץ בַּפַּעֲמוֹנִים
לְטִלֵּט בְּעִנְבָלִים
רָצִים לְשַׁלַּח בְּשַׁעְרִים וּבְשׁוּקִים
מְצַיִדִים בְּקִטְרֵת מְתוּקָה
תַּהַלֵּל שְׁמִי לִקְרֹא דֶרֶכָּה.

וְהָעַם הִרִיעַ.

כְּנָהוּג סָרְנוּ לְמִקְדָּשׁ
שָׁם כָּרַעְתִּי בִּפְנֵי רַבִּי הָעֶצְמָה
שֶׁהִבִּיטוּ בִּי דְמוּמִים.
סְרִיסִי מִהָרֹו לַעֲטָרֵם בְּדַפְנָה וּלְמִשְׁחָם בְּשֶׁמֶן
לְתוֹלוֹת אֲזַמְרֹגֵד לְצֹאֲרֵם.

וְהָעַם נָהֵם.

הִכְהֵן הַיִּשִּׁישׁ לַחֵשׁ, כִּי בַּחֲלוּף הָעֵתִים

לא די במתת דלה שפזו.
נשלחו להביא גרגרי מלח גם
המאכלת נסתה על נער רזה
כה צעיר וכבר פושע
להחיות נפשו שלח יד בכמה פלחי פרי.

העם פרע סביב, המסחר הפסק
אף כי לא שכחו לירק לחתם, לשפשוף
גדם מהוה או כיב.
בתוך הרפש נצלה תנוחת הכריעה
וכמה חדרו במפתיע אל הנשים או הגברים
אלה שתקו, פיותיהם סכורים
ביד שמנונית בריח כבדי דגים
מיץ טבק נגר.

נהמו נהגי העבדים והמשגיחות הישישות
אלה תבעו נשים
ואלה שחר
נהמו הכהנים (שחשבו על ארוחה מתאפרת
או על פילגש הממתינה לעזר הקמוט)
נהם הכהן הגדול, שלשונו נתלשה בפקדה
ואינו יכול אלא לנהם
והעם המה.

נהמתי גם אני
שהאלים קבלו את שאלהם
ועתה עליהם להעניק משלהם
שאנוש כחציר ימיו
את התבונה נתן לו לרכש רק בשחר.

לְאַחַר שְׁנִשְׂאֲתִי אֶת הַנְּדָרִים
 לֹא יִהְיֶה זֶה מִדִּיק לְאֹמֶר, שְׁעוֹף לֹא עוֹפֵף חֶרֶק לֹא חֶרֶק
 הַקְּרִבְנוֹת נִתְּחוּ וְהָאִיכָרִים נִבְחָנוּ בַּקְפִּידָה
 הָעִסְיִים שָׂבָהּם נִשְׁלְחוּ לְצִלְיָה.
 מָה בְּקִשְׁתִּי בְּעֵצָם?
 הָרִי:
 דָּבָר זֶה, שְׂיִבְהִירוּ.
 הַבְּטִי בְּשָׂמִים הַכְּבִדִּים
 הַשְׁתַּקְפוֹת שֶׁל הַשְׁתַּקְפוֹת
 שְׁנִשְׁקָפָה בְּעֵינִי.
 הָאֵם כָּעֵת,
 שָׁנִים לְאַחַר שְׁשִׁלְחֹתִי אֵשׁ בְּמִקְדָּשׁ וְצִלְבֹתִי אֶת כְּהֲנִי
 הָאֵם זֶה בְּרוּר לִי יוֹתֵר?
 הַסְּכֵנִתִי לְעִרְפְּלִית שְׂבִירָכִי מִחֵי
 הַבְּשָׂמִים וְהַקְטָרֶת נֹחִים לִי
 הַסְּכֵנִתִי עִם הַחַיִּים
 שׁוּב אֵינִי רוֹצֶה לְדַעַת דָּבָר.

מות אלכסנדר

(שיר בסגנון קנאפּיס)

הלוחמים שֶבְחָצֵר מְהִסִּים דְּבָרֵיהֶם
מַעֲבִירִים אֶת הַמְּזוֹן וְהַמִּשְׁקָה
מִבֶּטֶם מְתַנַּנֵּב אֶל הַמַּגְדֵּל וְחִלּוֹנוֹתָיו הַמְּכֻסִּים.
שֵׁם, שֵׁם הוּא שׁוֹכֵב,
הָאִישׁ שֶׁחָצָה יְפָשׁוֹת וַיָּמִים
לְחִזּוֹת בְּפִלְאֵי הַמְּזֹרָח.
וְאִם כָּכָר יֵת? —
הֵם שׁוֹאֲלִים — הֵיטָכֵן שְׁשׁוּמְרֵי הָרֹאשׁ
כָּכָר בּוֹחֲשִׁים
בִּירְשָׁתוֹ?
אֵין לָתֵת אֱמוּנָה בְּמַקְדּוֹנִים אֵלֶּה,
הֵם מְסַגְּלִים לְכָל. אֵף נִלְחָשׁוּ שְׁמוּעוֹת עַל רֵעַל
וּמִי יוֹדֵעַ אֵילּוֹ רוּחוֹת רַעוֹת דְּרוֹת בְּעִיר הַזֶּרֶה וְהַעֲתִיקָה הַזֹּאת
שֶׁאֵת שְׁמָהּ אֵינָנוּ זֹכְרִים
וְאֵת שְׁפָתֶיהָ אֵינָנוּ דּוֹבְרִים.
לֹא לְפָחוֹת הֵיטָה זֶה אֶתוֹנָה אוֹ אֶפְלוֹ יְרוּשָׁלַיִם הַנִּדְחָה
מִקּוֹם שְׁדוּכְרִים בּוֹ קֶצֶת יוֹנִית.

עֵינָיו פְּקוּחוֹת בְּמִטָּתוֹ הַגְּדוֹלָה, מְדִי פַעַם
מִסְכִּים לְטֹל מִן הַתְּרוּפָה.
הוּא אֵינוֹ מְדַבֵּר, וּמִתְאַמֵּץ
לְשִׁמֵּעַ קוֹלוֹת אֲחֵרִים
בִּינּוֹת לְהַבְלִי הַמְּשׁוֹרְרִים
הַמְּקוֹנְנִים עַל הָאִישׁ שֶׁהִפֵּךְ אֶת הָעוֹלָם לְנַחֲלָתוֹ
מִנְצֵחַ בְּיָדֵי מַחֲלָה לֹא נוֹדַעַת.

חיוך קל אחר שפתיָו:
 הוא נזכר במלכים הברברים ובאימתם
 פן יתמוטטו השחקים על ראשם.
 הייתי נותן להם משהו לפחד ממנו,
 הוא מצטחק. אלא שלא נתן לי די זמן.
 ובכל זאת ראיתי
 את הדנובה, את טרויה, בקרתי
 בגנים התלולים ובקדש־הקדושים.
 הוא נזכר בשערי נעוריו, ובאריסטו
 מונה לפניו את אפני החלקה של המחשבה.
 אבל אין כמו לראות את העולם בעצמד, הוא חושב.
 גניחה רמה נפלטת מחזו של איש צעיר
 הלוחמים העזים שבחצר משתתקים
 ונותנים פניהם בידיהם.

בשערי העיר [2]

פַּעַמִּים בָּאתִי בְּשַׁעְרֵי הָעִיר.
 בְּרֹאשׁוֹנָה...
 הִלַּכְתִּי מִשָּׁם וְלַמְדַּתִּי לְהִתְאַגָּרֶף
 הֵעֲלִיתִי מִשְׁקָל, קָנִיתִי עֲנִיכָה
 כְּתִבְתִּי מֵאֲמָר לְעֵתוֹן, זָכִיתִי בְּמִשְׁפָּט.
 בְּחִלּוּמוֹתַי רָאִיתִי אֶת הַשּׁוֹמֵר (טָטָרִי,
 אֲדָרֶת פְּרוּה וְזָקֵן מְחֻדָּד)
 (חִלּוּמוֹת? הֵיוּ לִי חִלּוּמוֹת?)
 שׁוֹמְרִים פְּלָגָה שְׁלֵמָה פּוֹדֵג' אֲמִזּוֹנוֹת
 פֶּתַח אֲנִי אוֹמֵר לוֹ פֶּתַח, יַחְרַב בֵּיתֶךָ
 צִלְצֵל בַּפַּעַמּוֹן וּתְקַע בְּשׁוֹפָר
 הֵיכָן הַפְּקִידִים הַמִּיזְעִים הָרוֹשְׁמִים בְּקַפְדָּנוֹת אֶת שְׁמוֹת הַבָּאִים
 אֶת דְּמֵי בְדָמָם אָמִיר, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁכֶּן יֵשׁ לְשַׁחַד
 אֶת שׁוֹמְרֵי הַפֶּתָחִים.
 אֲרִסֶּס בָּהֶם אֶת שְׁמִי
 עַל נְשׁוֹתֵיהֶם בְּזָהָב אֶעֱגֵב וּבַעֲוֹנוֹת מְסַכְרוֹת.
 (דְּמִי מֶרְעֵל, הַסֶּקֶס שְׁלִי מוֹתִיר חֲלִילוֹת –
 כְּמוֹ עֶרְפֵּד) –
 הַמְּלִים נִמְהָלוֹת בְּדָם כְּמוֹ פִּלְזֶמָה רַדִּיּוֹאֲקֻטִּיכִית כְּמוֹ סֶרְטֵן
 כְּמוֹ הָאֲזִמְרָגִדִּים שְׁאֲנִי מְחַלֵּק בְּשׁוֹקִים
 הַשְּׂבִים אֵלַי כֻּלָּם בְּלִילוֹת. הָאֵם אֲנִי הַיָּחִיד הַמְדַּמָּה לְרֹאוֹת
 הִלָּה עוֹטָרֶת רֹאשִׁי כְּצֵל עֶרְבִים קְלוּשׁ? לוֹחֶשֶׁת צְוּי קְדָמוֹן:
 שִׁכְבָּ עִם אִשָּׁה. הֲרֹג גִּבּוֹר.

שירי סיום

אֱלֹהִים, דְּבָרִים נִשְׁמָטִים לִי מִהֶרָאשׁ
 (לֹא זְכוֹנוֹת, מָה אֲכַפֶּת לִי מֵאֵלֹו)
 פְּלָחִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ מִתְכוּפְּפִים.
 אֲנִי בֶן שְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ
 טָרָם עָשִׂיתִי אֶת הַדְּבָרִים.
 טָרָם זִקְקִיתִי אֶת הַתְּנוּעָה מִן הַזְרִיחָה
 אוֹ חֲרָגְתִּי מִן הַטְּבֵלָה הַמַּחְזוּרִית.
 מִחֵי זֶר לִי
 אֵינְנוּ מִתְגַּבֵּר עַל כַּח הַמְּשִׁיכָה.
 מִן הָאֶסוּר לֹא לְמִדָּתִי עַל הַמוֹתֵר.
 מְלוֹתִי צוֹבְעוֹת אֶת הַדְּבָרִים בְּאֶפֶר
 וְאֲנִי צִיר, שֶׁבְּמִקּוֹם דְּבָרִים וְנוֹפִים
 בְּמִקּוֹם עוֹלָם שֶׁל מוֹצָקִים וְנָעִים
 רוֹצֶה לְצִיר רַק אֶת הָאוֹר.

שיר לגופי

כְּשֶׁאֲנִי מִתְעוֹרֵר מִכּוֹץ, אֶתָּה כָּבֵד עֵר.

רְחוּץ, מִסְתַּעֵר, רַעֲנָן, מְתִישֵׁר,

הַעֲבֵרָה אֵלַי אֶת כָּל הַקְּמָטִים.

לְבוּשׁ וּמִצְחָצַח, נָכוֹן לְעוֹלָם.

נָכוֹן לְבִקְעָה

נָכוֹן אֶל הַחוּץ

הַצָּצה חֲטוּפָה בְּמִרְאָה

פְּלִיאָה נוֹסֶפֶת: אֲנִי

אִישׁ בְּפָנִים

תְּמוֹנֶתֶךָ, דּוֹרִיאַן גֵּרִי.

צִרִּיךְ לְלַמֵּד מִחֶדֶשׁ לְנֶשֶׁם.

צִהָרִים נָעִים. הָאֵוִיר

חוֹנֵק בְּמִשְׁאוֹת סֶהֱרֹרִיִּים

כְּמוֹ בְּמִדְבָּר מְרַחֵק בּוֹ נִוְדִים מְנֻסִּים

מְגִשְׁשִׁים בְּעֵרוֹן בְּעוֹדֵם רוֹאִים.

כֶּחַ הַמְּשִׁיכָה אֵינּוּ נִכְנָע לְרִצּוֹן

אֲנָשִׁים אֵינָם מְעוֹפְפִים.

חִיוֵּךְ קַל שֶׁל עֲלִיוֹנוֹת עַל שְׁפָתֶיךָ

אֶתָּה מְלַכְסֵן מִבֶּט אֶל הַמָּטָה עוֹד גְּדוּשָׁה

אֲנָקוֹת וְעֻנּוּגִים.

וּכְבֵּד לֹא יוֹם.

זְמַן אַחֵר.

אָה! הַשְׁמֵשׁ יוֹצֵאת
וְכָל הַדְּבָרִים הֵם אִזְ אַחֲרֵיהֶם.
צִלְלֵיהֶם הַבְּהִירִים
תְּנוּעָתָם הֶרְפָּה:
בֵּין שְׂתִיקָה לְצִפְיָה, בֵּין
הַסּוֹס לְשִׁמוּשׁ
עֲנֵג חָמִים שֶׁל עוֹר וְחִפּוּשׁ.
חֵיוֹף מִתְגַּנֵּב אֶל הַשְּׁפָתִים לְמִרוֹת כָּל הַהִסְתַּיְגוּת.
הַמְבֵּט הַמִּתְחַכֵּם נִרְגָּע, מִפְּסִיק לְחַפֵּשׂ בְּכָל
אֶת הָאִיּוֹם
הַיְדִיעָה הַמְשַׁכְּלֶלֶת נְבוֹכָה מִפְּנֵי תֵם הַקִּיּוֹם.

בין הרים ובין גבעות

בין הרים ובין גבעות
טסה המלה.
עוקפים אותה ביד קלה
מזרזים אותה
בצעקות.
צופרים לה כשהיא מהססת מול פסי מסלה.

מלותי שוב אינן נוסעות בתחבורה הצבורית
ולא בגלל שאוטובוסים מתפוצצים.

היו לי מלים חטאות, שבצעו פשעים
היו לי מלים יחידות
שלא הסתדרו בשום משפטים.
היו לי מלים נשואות
שבגדו בי עם בעלים חקיים
היו מלים זהירות
שהטיפו לי למתינות בחיים.

היו לי מלים שחצו בסחי ובטנפת ונותרו טהורות
איני מעז להגיד אותן.
יש מלים ארוכות,
שמסכן אפלו לדמין
ואני מזריקן אל דמי
והולך וצוהל
והולך וקמל.

אֶפְלוּ בְּמֵלֶא נְפֻצוֹתָן
מִלִּים הֵן דְּבָרִים נְדִירִים.

וְכַעַת בּוֹקְעַת בִּי מֶלֶה חֲדָשָׁה
מֵאֶרֶץ זָרָה, רְחוֹקָה וְאַחֲרֵת.
אֲנִי מִמֶּתִין לָהּ עַל הַמְסָלוּל בְּשִׁדְה־הַנְּחִיתָה
עִם מְטָרָה פְּתוּחָה
וְהִיא יוֹרֶדֶת,
בְּמִשְׁקָפִים צְבֻעוֹנִיִּים וְכוֹבֵעַ קֶשׁ
כְּמוֹ תִּירַת שְׂשֻׁמְעָה סְפוּרִים מְפִתִּים
עַל שְׂמֶשׁ וְחֹם וְחוּפִים שׁוֹקֵקִים
וְהַבָּרָד וְהַגֶּשֶׁם זֹלְגִים מִדְּפָנוֹת הַמָּטוֹס וּמִן הַכְּנָפִים
פִּיחַ חֲמָצִי וְאַבָּק.

וְהִיא תִּהְיֶה לִּי בִימֵים אֲרָכִים
וְהִיא תִּהְיֶה לִּי לְיָמִים עֲמֻקִּים
וְהִיא תִּהְיֶה לִּי לְדַמְמָה יְשָׁרָה
לֹא כֶּתֶם
לֹא קֶמֶט
לֹא אֶף תְּנוּעָה.

בְּשִׁקְדָּנוֹת, מִחֲלָפוֹתַי נִגְזְזוֹת.
וְהִרִי אֵינָן אֲרָכוֹת כָּל-כֶּף.
אֲנִי מִמֵּתִין לִידּוֹ שֶׁל אֲבִרָהֶם כִּי תִשְׁלַח.
הַפַּעַם לֹא יִצְּלוּנִי גַם אֵיל, גַּם מְלֶאךָ אֱלֹהִים
שֶׁבְּצוּרֵי הַדְּחוּף שׁוֹב יִחַפֵּשׂ נֶעֱר.

סדר השירים

- שוב אני מנסה 7
- שירת ההומו אורֶפְנוס**
1. הוא גשש 11
2. בהבל הנשמה 12
3. גֹלָה בעירו 13
4. ברוח העיר 14
5. מדוע זה בלאט 16
6. בלילה בדירה 17
7. ההומו אורֶפְנוס בועל 18
8. העיר היא תיבתו 19
9. עיר ריקה 20
10. הסנדלר 22
11. מגרש השדים 23
12. ולפחות זאת 24
13. עיר אֶטומית 25
14. ברוך צאתך 26
- קונְגְלוֹמֶרַט**
- בעיתון של עירי 29
★ את שותקת בשפה זרה 30
★ בשכבר היית טכנאית 31
★ כשאת עולה מן הרחצה 32
★ ציפורים שיכולות לעוף 33
עיר מקלט 34
צו גיוס 35
★ לְגִבְר לְבִד 36
רעב 37
★ תמיד נזעקנו 38
★ מאה דפוקה 39
גרביטציה 40
דמות הפֶּהֶן הגדול בציורו של
טיציאן, "המדונה מוצגת במקדש" 41
מדריגל 42
★ גם הנסיכה הכי מעודנת 43
44 Levins Wake
- Contra פְּרֶמְנִידָס 46
אין בגן הזה 47
רקוויאם למערכת יחסים 48
הֶגֶן 50
וולטר בנימין 51
★ בחלומותי אני מתייצב 52
שיר לֶאלוֹן 53
קינות לאיקרוס:
1. קינת הזר 54
2. קינת המינוטאור 55
3. קינת שוכני הים 56
4. קינת חנה 58
- שירי מולדת**
- שיר מולדת [1] 61
★ שירי שבחי האדמה 64
בלדה לח"כ 65
שיר מולדת [2] 66
עמוס 68
נביאים 70
משחק ילדים (ארץ/עיר) 71
שיחה עם אֶמְגוּש 72
אֶזמרגדים 76
- בלדות**
- בלדה צפונית 79
בשערי העיר [1] 81
מות אלכסנדר 84
בשערי העיר [2] 86
- שירי סיום**
- אלוהים, דברים נשמטים 89
שיר לגופי 90
★ אה! השמש יוצאת 91
בין הרים ובין גבעות 92
★ בשקדנות, מחלפותי נגזזות 94

ראו אור בסדרת ריתמוס

וראשיתו באהבה / אילן שיינפלד
 בחזרה לאושר / איל מגד
 כף הקלע / אריה סיון
 תחליף / צבי עצמון
 אגרופל / יעקב בסר
 הבל / זלי גורביץ
 חומר / רחל חלפי
 לווייתן / מאיה בז'רנו
 זכרון המים / אבנר טריינין
 יונת פקסימיליה / אגי משעול
 מדיום, שש תמונות / ישראל בר-כוכב
 סמרטוטים רכים / אדמיאל קוסמן
 אפשרות אחרת / יגאל בן-אריה
 אהבה ושאר פורענויות / משה דור
 לצלוח את המאה / יצחק אורפז
 עובדות בדיוניות / אשר רייך
 גבולות החול / אריה סיון
 מסע איילה / חוה פנחס-כהן
 הטיול הגדול / יעקב שביט
 מה אני יכול / אדמיאל קוסמן
 השפלה הפנימית / אגי משעול
 מעלות אחז / אבנר טריינין
 אהבת הדרקון / רחל חלפי
 לבנות את החדר הנוסע / ישראל אלירז
 הא ודא / זלי גורביץ
 שיר / אמיר אור
 שפה / דינה קטן
 רקמות / יוחאי אופנהיימר
 ללכת להרים / יחיאל חזק
 קן ביצים / לאה אילון
 נהר ושכחה / חוה פנחס-כהן
 דייר לא מוגן / אריה סיון
 שיעור בפיתוח קול / גלית חזן-רוקם
 מתוך התנאים / ליהי חנוך
 נוסעת סמויה / רחל חלפי
 עוד / משה בן-שאול
 עלים / דן ערמון
 תבור / ישראל אלירז
 פני הארץ / אשר רייך
 פסוקי ירח / ישראל בר-כוכב
 הגענו לאלוהים / אדמיאל קוסמן
 ארם / שמעון בוזגלו
 גופן, שירים / צבי עצמון
 חג / מיכאל גנדלב
 לחשוב: נהר / גלי-דנה זינגר
 לינץ' / לאה אילון
 בשש אחר הצהריים / יוחאי אופנהיימר
 שירי אורפאה / חוה פנחס-כהן
 פירוש חדש בס"ד / אדמיאל קוסמן
 בטנף הלחה / יעקב בסר
 הזר ואשת חול / שרון אס
 הספר החי / רמי סערי
 מיעוט / דורי מגור
 מיניאטורות קלמנטה / ישראל אלירז
 מהנדס העיר / יוסי יזרעאלי
 חד קרן / אנה הרמן
 ניסוי הצופרים של המיגרנה / יוסי יזרעאלי
 כמה, כמה מלחמה / רמי סערי
 תל היסרליק / שמעון בוזגלו
 ארץ העצמות הפורחות / רבקה רוז
 הפה הפיזי / אפרת מישורי
 שירים עיוורים / גלי-דנה זינגר
 הַלְדֶרְלִין / ישראל אלירז
 מכרות עליו מבחוח / לאה אילון
 ביטול הליטוף הנשי / מירון ח. איזקסון
 משיח / חוה פנחס-כהן
 להשיב אש לאש / יחיאל חזק
 רואה זיתים / אבנר טריינין
 שיטפון / רות גולן
 שירים דוקומנטריים / דבורה אמיר
 חיי יום יום / ערן בר-גיל
 חיי אחינעם / דנה אמיר
 תאוות שוליות / קרן אלקלעי-גוט
 שירי ההומו אורְבָנוס / יונתן יובל